THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA,
524 Henry Ave., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XII, No. 11 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. MARCH 1, 1936 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Roemen In De Verdrukkingen

En niet alleen dit, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt; en de lijdzaamheid bevinding en de bevinding hoop.

Rom. 5: 3, 4.

Niet alleen dit!

Zeker dit ook! Wij roemen in de hope der heerlijkheid Gods!

Zonder dit, zonder het roemen in de hope der heerlijkheid Gods, is ook het roemen in de verdrukkingen ten eenenmale onmogelijk.

Immers, wie roemt in de verdrukkingen, verblijdt zich niet in die verdrukkingen als zoodanig, maar roemt in haar, ziende op de vrucht, die ze afwerpen. De verdrukking toch werkt lijdzaamheid, en de lijdzaamheid werkt bevinding, en de bevinding werkt weer hope. In de verdrukkingen gaat het dus om de hope. Die hope is hem, die in de verdrukkingen roemt, boven alles dierbaar. Voor die hope heeft hij gaarne alles feil. Om die hope te bezitten, en in steeds grooter mate te bezitten, te smaken, de vreugde er van in zijn hart te gevoelen, te rusten in hare zekerheid, zich naar haar voorwerp te kunnen strekken met al het verlangen der ziel, geeft hij zijn aardsche bezittingen en rijkdom, zijn naam en positie, zijn vrijheid en zijn leven; is hij bereid te lijden, de smaadheid van Christus te dragen, den dood in te gaan!

Daarom kan hij roemen in de verdrukkingen!

Die hope toch is de hope der heerlijkheid Gods!

Die heerlijkheid Gods is haar voorwerp. Straks wordt hij, die alzoo in de verdrukkingen roemt, bekleedt met die heerlijkheid! Zij zal hem niet slechts omringen en omschijnen; hij zal haar niet slechts aanschouwen rondom zich; maar ze zal zich in zijn natuur weerkaatsen, ze zal afglanzen van zijn gelaat; ze zal zich weerspiegelen in zijn denken en willen; want hij zal den beelde des Zoons dan volkomen gelijkvormig zijn . . . .

Hij zal Hem gelijk zijn!

Want hij zal Hem zien, gelijk Hij is!

In die hope der heerlijkheid Gods roemt hij. Hij is verzekerd, dat ze zijn deel zal worden, omdat ze in beginsel reeds zijn deel is in Christus Jezus.

Hij verblijdt zich in die hope!

En de vreugde dier hope ook in dit leven te smaken is hem boven alles dierbaar.

Daarom óók dit.

Maar niet *alleen* dit.

Want staande in de genade des vredes met God door Christus Jezus zijnen Heere, en roemende in de hope der heerlijkheid Gods, roemt hij ook in de verdrukkingen!

Het einde immers van den weg der verdrukkingen is hope, meer hope, altijd vaster, altijd voller en rijker hope!

Want de verdrukkingen werken lijdzaamheid!

En de lijdzaamheid bevinding!

En de bevinding hope!

Machtige geloofsdaad!

Wonderlijke openbaring van Gods rijke, tot alles bekwamende genade: wij roemen ook in de verdrukkingen!

En let op dat *wij!* De Schrift legt die geloofstaal op de lippen van al Gods volk in de wereld. Ze wil, dat we dit woord als een persoonlijke belijdenis op de lippen zullen nemen, dat we het haar metterdaad nazeggen: wij roemen ook in de verdrukkingen!

Of althans, dat we door de ernstige poging om dit woord als *onze* belijdenis uit te spreken, tot onszelven inkeeren, onszelven zouden onderzoeken, of het wel waarlijk zoo is bij ons, dat we kunnen roemen in verdrukkingen.

Och, het past ons niet om deze jubeltaal der Schrift al te lichtelijk op onze lippen te nemen! Zoo dikwijls toch zijn we zeer ver van dat standpunt des geloofs verwijderd, waarop het alleen mogelijk is alzoo te roemen. Gemakkelijk genoeg is het, om te spreken *over* het roemen in de verdrukkingen, zoolang als het lijden dezes tegen-

woordigen tijds ons niet raakt, de verdrukkingen ons niet gelden, het vuur der beproeving onze kleederen niet verzengt, maar het alles zonneschijn en voorspoed, blijdschap en vreugde is op ons levenspad. Doch laat de verdrukkingen eerst komen! Het lijden, naar lichaam en ziel, waardoor de plaats, onze plaats in de wereld eng wordt, zoodat wij weggedrukt, *ver*drukt worden,—laat het eerst werkelijkheid worden! Laat de pijn ons lichaam verteren, laat droefheid onze ziel doen verkwijnen, laat de vijand ons bespotten, beschimpen, vertrappen; of laat de dood ons berooven van wat ons dierbaarder is dan eigen leven; laat tegenspoed op tegenspoed ons deel zijn, zoodat armoede en ellende ons dagelijks vergezellen op onzen weg,—en laat ons dan de roemtaal der Schrift op de lippen nemen: wij roemen ook in de verdrukkingen!

Dan wordt het werkelijkheid, levenswerkelijkheid!

Dan, als de vijand woedt en we geroepen worden om Christus' wil verdrukking te lijden, Zijn kruis achter Hem te dragen . . . .

Of dan, als in algemeenen zin het lijdens dezes tegenwoordigen tijds ons deel is.

Dan wordt het ernst: wij roemen in verdrukkingen!

Maar dan besterft deze taal ook zoo dikwijls op de lippen! Dan zitten we zoo gemakkelijk neer in zwakheid des geloofs en der hope; dan verliezen we zoo spoedig uit het oog, dat alle dingen moeten medewerken ten goede dengenen, die God liefhebben; en inplaats van te roemen murmureert dan zoo gemakkelijk ons ongeloovig hart tegen ons harde lot, tegen onzen moeilijken weg, tegen de dagelijksche bestraffing, tegen God! . . . .

Wij roemen ook in de verdrukkingen!

Neen, 't wil niet slechts zeggen, dat we ook dan nog kunnen roemen. Zeker, zulk een roemen *temidden* van verdrukkingen, roemen in Gods liefde en genade, roemen in vele zegeningen, die we ook bij alle verdrukking toch mogen ontvangen en genieten, roemen in de eindelijke vervulling der hope, die ons wacht, en in zooveel meer, dat het dankbare hart ook *temidden* van de verdrukkingen nog mag opmerken, staat reeds oneindig veel hooger dan 't ontevreden gemopper tegen den Heere, dat 't ondankbare ongeloof kenmerkt of dan 't angstvallig klagen, dat alle dingen tegen ons zijn. Zulk roemen ook temidden van verdrukking is den Heere aangenaam en wekt blijdschap in de ziel van Gods kind.

Toch is zulk roemen niet gelijk aan het roemen, dat de Schrift bedoelt, als ze ons de woorden op de lippen legt: wij roemen ook in de verdrukkingen.

Dit laatste staat hooger. Het beteekent meer. Het is overwinningstaal. Het maakt van de vijanden vrienden, van het kwaad een eeuwig goed, van de aanvallers, die ons belagen, dienstknechten, van de verdrukking zelve een reden tot groote blijdschap. Acht het voor groote vreugde, mijne broeders, als gij in velerlei verzoekingen valt! Dat is de beteekenis van het roemen in de verdrukkingen! Het bedoelt geen roemen temidden van verdrukkingen, maar roemen op grond van, uit oorzake van de verdrukkingen . . . .

De verdrukkingen zijn de grond van onzen roem!

Ze zijn het voorwerp van onzen lof!

Wie roemt in de verdrukkingen, ziet in haar iets, veel goeds, begint ze te waardeeren, op hoogen prijs te stellen, er wél van te spreken.

Zoodat hij zich in en met de verdrukkingen verblijdt!

Hij is meer dan overwinnaar!

Wonderlijke genade!

Roemen uit oorzake van verdrukkingen!

Doch waarom dan? Wat is er dan in die verdrukkingen, dat ons mag doen roemen in haar?

Zeker is er in de verdrukking als zoodanig niets om in te roemen. Het is lijden. En lijden doet niet roemen, maar klagen, heft niet op, maar drukt terneer.

Ook Gods kind, ja, vooral Gods kind, is bang voor het lijden. Hij staat er niet ongevoelig tegenover als de Stoicijn. Nog veel minder zoekt hij het lijden en stelt hij er een zeker ziekelijk behagen in, om te lijden. Als de pijn komt is hij bevreesd, als de verdrukking dreigt is hij beangst, in de benauwdheid schreeuwt hij het uit, in 't midden van droefheid klaagt zijne ziel treurig. Hij verheft zich niet boven het lijden en de verdrukkingen. Hij zinkt er in weg! . . . .

Was ook zelfs Jezus' ziel niet beangst en zeer bedroefd tot den dood toe, toen Hij in den hof worstelde en Zijn zweet werd als groote droppelen bloeds?

En als Gods kind dan toch in de verdrukkingen roemt, dan is het om de heerlijke vrucht, die in den weg der verdrukking zijn deel wordt. Want de verdrukking werkt lijdzaamheid en de lijdzaamheid werkt bevinding, en de bevinding werkt hoop. En om die eindelijke vrucht der hope is het den Christen te doen. Die hope bezit hij. In die hope der heerlijkheid Gods roemt hij. Maar hij gaat in den weg der verdrukkingen van hope tot hope en dat wel dóór de stadiën van lijdzaamheid en bevinding.

Om die vrucht roemt hij in de verdrukkingen!

Ze zijn als een bittere medicijn, die men roemt, niet om de smaak er van, maar om haar genezende werking en kracht; of als een ernstige en pijnlijke operatie, die men om haars zelfs wille niet zoekt, maar veeleer vreest en schuwt en zoolang mogelijk uitstelt, maar die men toch hoogelijk prijst om haar eindresultaat.

Zoo is het met de verdrukkingen.

Ze werken. En al werkende werpen ze vrucht af, vrucht, die door hem, die roemt in de hope der heerlijkheid Gods, grootelijks wordt gewaardeerd, zoo grootelijks, dat hij om wille van de vrucht de verdrukkingen gaarne lijdt. Want de verdrukking is natuurlijk, de vrucht is geestelijk; de verdrukking is tijdelijk, de vrucht is eeuwig: lijdzaamheid, bevinding, hope!

De verdrukking werkt lijdzaamheid.

Kostelijke vrucht der genade door middel der verdrukkingen gewrocht! Want lijdzaamheid moet niet worden verward met die natuurlijke kracht om het lijden te dragen, die ge soms ook in de wereld aantreft. Ook bij den natuurlijken mensch vindt ge soms een groote mate van lijdens-draagkracht, hetzij dan omdat hij een natuurlijk-geduldig karakter heeft, of omdat hij zich er in heeft geoefend, om temidden van het bangste lijden geen spier van zijn gelaat te vertrekken. Lijdzaamheid is eene geestelijke vrucht der genade Gods in Christus. Ze is geen hoogmoedige hardheid tegenover het lijden; ze is geen natuurlijke geduldigheid onder het lijden; ze is de genade om den wil Gods te willen, ook als die wil het lijden over ons brengt; ze is de spankracht des geloofs, waardoor we ook het lijden om Christus' wil blijmoediglijk dragen; ze is de kracht des vertrouwens, waardoor we weten, dat alle dingen medewerken ten goede dengenen, die God liefhebben, waardoor we heel den weg op den Heere wentelen; ze is de genade-kracht der volharding, waardoor we getrouw zijn ten einde toe. Ze wordt gewerkt door de verdrukkingen, niet omdat die lijdzaamheid werkende kracht in die verdrukkingen als zoodanig zit; maar omdat het Gods bedoeling is om door de verdrukkingen Zijne kinderen lijdzaam te maken, en straks door lijden tot heerlijkheid te voeren.

De verdrukking werkt lijdzaamheid, omdat zij als middel van Gods genade moet dienen.

En de lijdzaamheid werkt bevinding!

Bevinding ziet op den staat van geestelijk beproefd-zijn. Zoo is de beteekenis van het oorspronkelijke woord. De lijdzaamheid werkt een staat van beproefd-zijn. Goud wordt in 't vuur geworpen en in dat vuur beproefd. En straks komt het uit het vuur te voorschijn in een beproefden staat. Het is echt bevonden. Het is gelouterd. Het is gereinigd van alle vreemde bestanddeelen. Het is gaan schitteren in hooger glans. Zoo wordt door de verdrukkingen heen het door genade lijdzaam gemaakte kind van God. Het is echt bevonden, want inplaats van in de verdrukking onder te gaan, heeft het lijdzaamheid geleerd, heeft het geleerd om den wil Gods ook in het lijden te willen en zijn hoogst genoegen te achten. Het is gereinigd en gelouterd door het lijden; 't was goed voor 't kind om verdrukt te worden, opdat het dus Gods heilig recht zou leeren; 't werd gesterkt onder de verdrukkingen, want Gods hand ondersteunde terwijl ze sloeg. En heerlijker schitterde Gods genadewerk in 't aldus beproefde kind van God. Grooter wijsheid en bekwaamheid in den geestelijken strijd werden zijn deel. De verdrukte, lijdzame geloovige nam toe in geestelijke kracht, in geloofsmoed en vertrouwen, in de innerlijke zekerheid, dat de overwinning hem wacht! . . . .

En zoo werkt dan de "bevinding", die staat van geestelijke beproefdheid, hope!

De hope toch is de strekking van het nieuwe leven naar boven, naar de eindelijke vervulling der belofte, naar de heerlijkheid Gods. Ze is vooruitzien, naar boven zien, verwachting; ze is geen schouder-ophalen, maar zekerheid in betrekking tot het voorwerp, de heerlijkheid Gods, en in betrekking tot het persoonlijk deelhebben aan dat voorwerp; en ze is verlangen naar de uiteindelijke vervulling.

En beproefdheid werkt die hope!

Niet alsof ze in beginsel eerst in die beproefdheid heur oorsprong heeft. Integendeel, ze was ook vóór de verdrukking in 't hart aanwezig. Neen, meer nog, ze ging ook reeds roemende de verdrukking in. Wij roemen in de hope der heerlijkheid Gods; dat was het begin. Zonder dien roem zou de moed ontbreken om het met de verdrukkingen te wagen. Maar 't beproefde geloof nam toe in de hope. De zekerheid werd vaster. 't Verlangen werd sterker. Het afzien van de dingen, die beneden zijn, en het zoeken van de dingen, die boven zijn, werd beslister. . . . .

't Beproefde kind van God werd met sterker banden verbonden aan de schat in den hemel.

Geheiligd door de verdrukkingen, verlangt het met sterker verlangen om den Heere te zien!

Om Hem gelijk te zijn!

Om te deelen in de heerlijkheid Gods!

En hij roemt in de verdrukkingen!

Wetende! . . . .

Gods kind roemt in de verdrukkingen, *wetende,* dat de verdrukking lijdzaamheid werkt, en de lijdzaamheid bevinding en de bevinding hope!

Hij houdt zich van tevoren daarvan verzekerd.

Daarom roemt hij maar niet in de verdrukkingen, wanneer ze voorbij zijn gegaan, als de staat der beproefdheid is bereikt en de vrucht der rijkere hope is geplukt, als hij geleert heeft Gods recht lief te hebben. Neen, van tevoren roemt hij reeds. Hij roemt, als de verdrukkingen dreigen. Hij roemt uit oorzake der verdrukkingen, ook terwijl hij er nog midden in is; hij jubelt, terwijl hij klaagt; hij is verblijd temidden der droefheid; hij lacht door de tranen heen; hij roemt van overwinning, terwijl hij nog midden in den strijd is!

Wetende! . . . .

En hij weet dit, omdat hij staat in de genade des vredes met God!

Die hem immers vrede geeft met alle dingen!

Door Christus Jezus, onzen Heere! H.H.

ZONDER JEZUS

Liever arm, dan zonder Jezus
Rijk in pracht en heerlijkheid!
Liever krank, dan zonder Heiland,
Frisch den ganschen levensstrijd!
Ja, veel liever niet geboren,
Dan gescheiden van dien Vriend.
't Al op aard', met Hem Verloren,
't Is gewin voor wie Hem dient.

EDITORIALS

Storm In The Windy City

There is in the Notes of Dr. F. Wezeman in their final form a wrong emphasis on social improvement and advance that is characteristic of the modern view of religion. By *wrong* emphasis I mean a replacement of the work of salvation and redemption in Christ by social reformation. I do not say that Dr. Wezeman throughout his Notes presents salvation as consisting of social betterment. This would be far from the truth. Many passages of the Notes could be quoted to disprove such a statement. But I do maintain that the Notes reveal a tendency in the soul of the author to proceed, consciously or unconsciously, from this modern and thoroughly humanistic conception of salvation. Only in this light can I understand the language of the following quotation from Old Testament I, Project XIX:

"Before going on with the journey of the Hebrews from the sea through the desert it will be wise to consider their leader again. What is a leader? What qualities, characteristics make for leadership? Here is one simple definition; a leader is a person who teaches his fellowmen to be better and to lead a better life. (This definition should be made more complete through class discussion). In discussing the life and work of any leader it will help us if we keep in mind the following questions: 1. What bad condition did he find? 2. How did he desire to change them? 3. How successful was he? Let us remember that Moses' task was not only that of freeing his brethren from Egyptian bondage, but of leading them out of their narrow circle and ridding them of any practices which were neither fine nor noble. He was to be used by God to make a nation, to bring God's law and truth. Let us be alert and notice what Moses does to bring about religious and social advance. The Exodus from Egypt was only the beginning of Moses's labors. Now that the Israelites were safely out of reach of Pharaoh, what was to be done next?"

It appears to me that no Reformed teacher would thus describe the calling and work of Moses. He is after all described as a leader of men, whose desire is *to teach his fellowmen to be better and lead a better life.* He is a social leader and the founder of a nation. True, the author speaks of it, that he is used by God for this purpose, but this could be said of any leader. The divine calling of Moses in the altogether special sense in which he was called at Horeb, as well as the divine purpose of redemption of Israel, are lost out of sight. What bad condition did Moses find? A people that were characterized by a narrow, clannish life and by many practices that were not fine and noble. And Moses desired to change them. That was the task he set himself to do and for which God used him. The marvel is that Moses did not stay at the Egyptian court and try to use his influence for the betterment and social uplift of the people in that civilized country, rather than lead them out into the barren desert.

We read further:

"Having successfully brought his people out of Egypt, Moses set about his second task, that of organizing them to live as a free people. The Israelites had always lived in small clans, ruled by the patriarchs. Each clan was an independent group and each patriarch was an absolute ruler. If they were to unite the clans would have to give up their independence, and the patriarchs surrender their absolute rule. It is a great achievement of Moses that he persuaded those chiefs to give up some of their powers in favor of union. *Thus Moses was used by God to found the nation of Israel.* Before him there was no nation; there were only tribes which felt in some uncertain way that they were related. Moses strengthened this feeling of kinship till the separate tribes felt that they were one nation. Israel was being prepared by God to move out from their narrow circle into the larger world and into wider interests."

No Reformed teacher would write thus about Moses and his calling with respect to Israel. It is certainly a very poor way of referring to the deliverance of Israel from Egypt by God's mighty hand to say that Moses successfully brought his people out of Egypt. Strictly speaking this is decidedly untrue. And apart from the question whether Israel was as clannish and divided as Dr. Wezeman pictures it, the fact is that the true Israelites were undoubtedly united by a higher and spiritual bond of fellowship and hoped for the realization of the promise of God. That Israel is the covenant-people, and that God realizes His promise unto them is altogether dropped out of sight in the Notes. The founding of a nation and the organization of a free people take the place of the realization of the promise and the establishment of the covenant. Besides, note the language of the last sentence. Israel was being prepared to move out from its narrow circle into the larger world and into wider interests. Also this is decidedly untrue and certainly has nothing to do with the viewpoint of Scripture. For, Israel was not being prepared to move into the larger world, but to be separate from the world as a distinct people of Jehovah.

Perhaps it is due to the same predilection in Dr. Wezeman's soul that he gives to the Notes on New Testament I the title: "The Life and Teachings of Jesus". This is all the more striking in the light of the well-known fact, that only the moderns prefer to speak of the "life" of Jesus and emphasize His teaching rather than His appearance. A "life" of Jesus we have not at all, nor does a "life" of Jesus matter from the viewpoint of redemption. I do not say that Dr. Wezeman actually offers in the Notes under this head what the title would cause us to

expect. He does not. The Notes are in many respects excellent. But to my mind it reveals a certain tendency in Dr. Wezeman's mind towards the humanistic conception of salvation.

Perhaps it is this same tendency that causes Dr. Wezeman wholly to misinterpret the book of Jonah as well as the person of the prophet. Dr. Wezeman does not like. Jonah. He has no patience with him. He is a narrow-minded Jew, who has a false conception of Israel's history, selfish and cruel, without regard to life in general. And his conception of God was that of a national god, whose dominion and sovereignty was limited to the land of Canaan.

I quote:

"This book is unique among the prophetic writings of the Old Testament for two reasons: a. It is in the form of a story. b. Its unusual humanitarian and religious outlook.

"Unfortunately, the story has very much obscured for some people its moral and spiritual values. The moral purpose of the book is clear: it shows the folly of disobedience, the world-wide interest of God, the desire of God to stem the tide of sin and thereby diminish punishment and misery. However, this was steadfastly resisted by Jonah.

"This obstinacy and selfishness was due to: a. A false interpretation of their history, which enabled the Jews proudly to assume that God selected them alone, not only for His revelation, but as the sole object of His concern, His kindness. b. The policy of narrow nationalism. c. An attitude of patriotic pride which excluded the civil and moral well-being of other races and nations.

"The book discloses narrowness and selfishness in Jonah but kindness and deep concern for man even though pagan in God. It shows that God discloses His will to wicked men so that all excuse will be lacking.

"In this book we find revealed the lovingkindness of Jehovah. God's moral law brings vengeance upon those who break it; sin must be punished, but God's feeling toward man is also one of pity and helpfulness. It is this feeling which He calls us to understand, to share and to apply."

Notice, that the entire book of Jonah is treated as a story with a good moral. Narrow nationalism and selfishness is condemned. Such is the teaching that may be derived from Jonah's part in the story. And God is kind to all men, pitying and helpful. And we must learn from this to assume the same attitude towards our fellowmen. The prophecy of the book is entirely overlooked. That Jonah in this prophetic history is emphatically a type of Christ the author forgets. The great lesson of the book as a prophecy related to God's redemptive purpose is omitted from the Notes.

About the person of Jonah the Notes still contain the following remarks:

"Why did Jonah go to Tarshish? Notice his inadequate conception of God's omnipresence by trying to 'flee from the presence of the Lord'. This may refer to to the idea quite generally held by many Jews that their God's jurisdiction covered only the land occupied by the Jews, that is, Palestine. (We may note here that Amos' preaching had but little effect, if even the prophet entertained this notion of God, H. H.). This was the belief of many other people. Each tribe, each nation, had its own god or gods whose authority covered a specific geographic region . . . that area where the clan, the tribe, the nation lived. Therefore, the defeat and capture of one tribe by another involved the defeat and capture of its god. A man by moving from the area occupied by one tribe or nation to elsewhere would (he thought) get him away from the authority of one god and place him under that of another. This idea may have been held by Jonah. He wanted to go to Tarshish where he thought he could avoid the consequences of disobeying God. However, theoretically he knew better. He had been taught and he knew deep in his heart that the God of the Hebrews was the God of the heavens, the sea, and land. See verse 9."

Whether this last remark has been added when the Notes were revised, I do not know. It certainly leaves that impression. At all events it is in flat contradiction with what precedes. How anyone can theoretically know better than his own ideas I fail to understand. Perhaps, therefore, we have here a case of amended notes. How any such presentation of Jonah's conception of God could be elicited from the book of Jonah is a complete mystery. Surely, when Jonah is in the belly of the fish he does not consider himself outside of Jehovah's tribal domain, as is evident from his fervent and beautiful prayer.

How utterly impatient Dr. Wezeman is with this man Jonah is evident, too, from his interpretation of Jonah's sleeping in the midst of the storm:

"In the second part of verse 5 we find a sleeping Jonah. He was totally indifferent to the hazards of the storm. He wished to avoid the disagreeable task of going to Nineveh by going to Tarshish; now he would avoid the disagreeable experience of seeing the whole ship in the dangers of a fierce storm by the easy expedient of burying his head under a pillow and going to sleep".

Jonah, then, must have belonged to those men that can easily lay down and fall asleep whenever they will, even under the most adverse conditions.

And, finally, we read:

"This 'escape philosophy', that indifference to the value of life, even of his own, is a characteristic of Jonah. It is again evident at the end of the story when he expresses that hope that God will let him die, merely because his shade-tree is gone and he feels rather hot".

I believe that the desire to emphasize the "moral" of this story of Jonah and the failure to see the great redemptive lesson in this prophetic history, has led Dr.

Wezeman to this very unkind and unsympathetic interpretation of Jonah. The fundamental viewpoint of Dr. Wezeman here is surely in conflict with that of Jonah. But I like Jonah's far better. For, the latter was evidently motivated by a love of the covenant-people of God, so that he would rather perish than leave them in order to turn to their enemies. And the moment we leave go of the general, humanistic viewpoint and look at Jonah in the light of Scripture, we see the prophet in an entirely different light. H. .H.

Dr. Schilder's Standpunt Inzake De Gemeene Gratie

In Jan. 1930 schreef Dr. Schilder, als reflectie op hetgeen zekere "Je Amerikaansche vriend" gerapporteerd had, dat ik zou geschreven hebben over de ontkenning van de gemeene gratie in Nederland: "Maar als het waar is, dat in Nederland de gemeene gratie niet meer als een algemeen erkende waarheid wordt voorgesteld, dan geloof ik, dat tegenspraak zonder meer volstaan kan".

De bedoeling van boven aangehaalde zin is, dat het in 1930 schier ondenkbaar was, dat de gemeene gratie niet algemeen als waarheid zou worden erkend, zoo ontdenkbaar, dat het geheel overbodig was om dit zelfs in discussie te brengen. Wie het tegendeel zou beweren, zou eenvoudig kunnen worden tegengesproken zonder meer.

Zoo staat de zaak in Nederland thans niet meer.

Ik geloof niet, dat Dr. Schilder in 1936 zou kunnen herhalen, wat hij op dit punt in 1930 schreef.

En het treffende van het geval is, dat Dr. Schilder thans zelf wordt aangevallen over, om het vooralsnog maar in algemeene termen te zeggen, zijn standpunt inzake de gemeene gratie.

Zijn aanvaller is Dr. O. Noordmans van Laren, op het verslag van wiens rede, onlangs gehouden voor studenten der Vrije Universiteit, we enkele nummers terug reeds de aandacht vestigden. Wij meenden in het verslag tusschen de regels door te kunnen lezen, dat het in die rede voornamelijk ging over de gemeene gratie. Thans mogen we constateeren, dat we ons daarin niet vergisten. In het eerste artikel, dat Dr. O. Noordmans tegen Dr. K. Schilder schrijft, en dat onder het opschrift "De algemeene genade" verscheen in *De Reformatie* van 10 Jan. 1936, begint de critikus aldus: "Wat aanleiding gaf tot het schrijven van een paar artikelen, die ik mij voorstel te geven, heeft de Redakteur van dit blad reeds medegedeeld in het nummer van 6 December j.l. Men heeft daar ook kunnen vinden het résumé van een lezing, die ik hield voor de theologische studenten aan de Vrije Universiteit. Daarmee heb ik feitelijk reeds een inleiding geleverd op wat ik nu nog ga zeggen. De lezer weet uit welken hoek de wind waait. Professor Schilder zou echter graag een bepaald punt toegelicht willen zien, n.l. dat, waar ik het had over *de algemeene genade* en de plaats, die deze inneemt in de nieuwere gereformeerde theologie. En dan nader het verband, waarin ik hierbij zijn naam met dien van Kuyper gebracht had. Mijn correspondent is niet heelemaal gerust over de rol die ik hem daarbij heb toebedeeld."

Precies wat door Dr. Noordmans bedoeld wordt met die "nieuwere gereformeerde theologie", weet ik niet.

Uit het verslag van zijne rede kon ik ook niet weten, dat hij het niet alleen gehad heeft over de gemeene gratie, maar dat hij in dat verband ook op Dr. Schilder is aangevallen. Dat blijkt thans echter wel het geval geweest te zijn.

Welnu dan, Dr. Noordmans schrijft, blijkbaar op verzoek van Dr. Schilder een paar artikelen in *De Reformatie.*

En ook in die artikelen gaat het weer voornamelijk over de algemeene genade. Op dit stuk valt hij Dr. Schilder aan. En hij ziet de zaak diep ernstig. Wel heeft hij zich nog voor de vraag geplaatst: "Zou de zaak dan niet zoover zelfs vereenvoudigd kunnen worden, dat ik Prof. Schilder moest toegeven, dat zijn verschil met Dr. Kuyper er een is, dat meer in woorden dan in wezen bestaat?" (een vraag ook onder ons meermalen gesteld). Doch Dr. Noordmans heeft de kwestie nader onderzocht. Hij heeft daartoe verschillende publicaties van Dr. Schilder gelezen. En hij schrijft nu: "Maar mijn eindoordeel, voorzoover ik daar hier reeds van spreken mag—en dat aan 't eind van deze artikelen ook nog geen eindoordeel zal willen zijn, omdat ik meen, dat het aan de kerk toekomt en oogenblikkelijk op haar weg ligt—is dit, dat deze opvattingen *soortelijk* van de gereformeerde leer verschillen".

De zaak is dus ernstig, naar de beschouwing van Dr. N.

Het is een zaak, waarover de kerk zal hebben te beslissen, hoe eer hoe beter. Het ligt zelfs *oogenblikkelijk* op haar weg!

En de opvattingen van Dr. Schilder in verband met de algemeene genade verschillen soortelijk van de gereformeerde leer!

Wat zijn dan die opvattingen? Dr. N. schrijft verder als volgt:

"Dr. Kuyper laat door de algemeene genade een terrein geschapen worden, waar kerk en wereld, wedergeborenen en onwedergeborenen, elkander ontmoeten en waar ze tijdelijk kunnen samenwerken aan cultuureelen arbeid. Wat hier gewonnen wordt brengt wel 'blijvende winste' zooals het heet in *De Gemeene Gratie,* maar alles wat op dat terrein gereed komt, houdt iets uitwendigs. Het blijft tot de buitenbolwerken behooren. Het eigenlijke, het echte, het teerste wat zich tusschen God en mensch afspeelt, behoort tot het gebied der particuliere genade.

"Dit algemeene terrein, dat bij Kuyper aan de menschheid in haar geheel, na den zondvloed, in de huidige wereld- en cultuurperiode, nog gelaten wordt, is voor Dr. Schilder niet meer aannemelijk. De godgeleerdheid van heden kan niet meer werken met iets dat *bodem* wil zijn. De biologische beteekenis van de aarde als gegeven basis

voor het leven, is te zeer misbruikt, om zonder meer in de theologie te worden aanvaard. Deze dingen moeten thans meer critisch worden bekeken, wat Dr. Schilder dan ook doet. Daarom kon ik zeggen, dat hij door de dialectische theologie is geraakt".

"De Schrijver laat de algemeene genade, voorzoover ze in de theologie een terrein wil effenen voor een breedere kerk, waarin geloovigen en ongeloovigen elkaar ontmoeten, varen. Hij moet zich in zijn cultuur-theologie, of hij wil of niet, bedienen van scherpe tegenstellingen, die gelden bij de particuliere genade, die den mensch geen grond of bodem, van welken aard dan ook, overlaat. Zoo komt het dat de geloovige cultureelen zich hun arbeidsterrein in den hemel krijgen aangewezen en de ongeloovigen in de hel. Wat hierop neerkomt, dat alleen de eersten een grond hebben en de anderen niet. Het horizontale vlak, de niet-dialectische richting, wordt verruild tegen het verticale, het *wél-dialectische*. Prof. Schilder spreekt van de 'ups and downs' van den golvenden cultuurbodem, die zich langzaam strekt tot hij de arena wordt van Christus en Anti-Christ in het laatst der dagen'. Het is duidelijk wat dit laatste moet beteekenen. Er zijn maar twee richtingen. De ééne is die van den Heer uit de hemelen als hij nederkomt; en de andere is die van den geest uit den afgrond, als hij zich verheft om zich tegen den troon Gods te zetten. En deze beide bewegingen hebben plaats in het verticale vlak; zij zijn *absoluut-vlak* tegen elkaar in. Dr. Schilder schrijft over *Hemel* en *Hel;* niet over de aarde".

In een tweede artikel schrijft Dr. O. Noordman verder:

"In deze verabsoluteerde cultuur krijgen nu de laatste en uiterste tegenstellingen een plaats. De gemeene gratie spreidt niet meer een verzoenend licht, maar krijgt tegenover zich *den gemeenen vloek*. De ééne 'gemeene-gratie-cultuur' wordt naar het rijk der sprookjes verwezen. Er is cultuur in gehoorzaamheid en cultuur in overtreding. Er is gratie én oordeel; geen gemeene gratie. Er is cultuur der uitverkorenen én der verworpenen. Het ééne is koren, het andere kaf. Een gemeene opbrengst levert de cultuur niet. Er is wel een 'gemeene roeping' tot cultuur, maar die wordt slechts in de kerk goed gehoord" . .

Wie dit leest zal moeilijk tot een andere slotsom kunnen komen dan deze, dat indien Dr. Noordman hier de beschouwing van Dr. Schilder zuiver weergeeft, de laatste volkomen heeft gebroken met de leer der gemeene gratie.

Toch schijnt Dr. Schilder dit alles nog weer te verzachten en niet beslist door te trekken. Althans gaat Dr. Noordmans voort de beschouwing van Dr. Schilder verder te schetsen als volgt:

"Nu kan Dr. Schilder deze omzetting van 'gemeene gratie' in 'gemeene roeping' niet consequent volhouden. Ook hij moet de verabsoluteerde tegenstellingen in de cultuur laten temperen. Het 'gemeene Oordeel' als correlatief van de gemeene gratie wordt dan tusschen haakjes geplaatst en de algemeene genade krijgt een functie, die toch veel lijkt op die, welke ze bij Kuyper heeft. Christus houdt zich in, en de Antichrist wordt weerhouden en zoo ontmoeten beide elkaar toch in de cultuur. Maar de verbinding is toevalliger en losser dan bij Kuyper. De cultuur der wedergeborenen gaat op de schepping terug en vormt een wereld; en die der onwedergeborenen is slechts een 'rest' en spoedt zich naar het oordeel. De lijnen snijden elkaar en loopen geen oogenblik evenwijdig. En slechts één van beide lijnen mag eigenlijk cultuur heeten en heeft iets met genade te doen."

Het komt mij voor, dat Dr. Schilder (indien alweer Dr. N. hem zuiver weergeeft) vergeet te rekenen met de organische ontwikkeling aller dingen naar Gods welbehagen. Deed hij dat wel, dat zou er ook geen behoefte zijn, om te spreken van een inhouden van Christus. Overigens schijnt mij bovenstaande paragraaf met zichzelf in tegenspraak. De algemeene genade krijgt eerst wel een functie, maar later heeft slechts één van beide lijnen iets met genade te doen. Doch misschien moeten we dit zoo verstaan, dat volgens Dr. Schilder alleen de Christen deelt in de "algemeene genade".

Eenigszins vreemd klinkt ook het volgende:

"En nog in een ander opzicht wordt de tegenstelling verzacht. Beide lijnen zullen niet doorgetrokken kunnen worden. Er komt een catastrophe, zoowel voor de eene als de andere. Iets van het verschil tusschen tijd en eeuwigheid neemt ook Dr. Schilder aan. In de woorden 'hemel' en 'hel' ligt toch iets meer opgesloten dan een 'nog niet'. Er staat iets ontzaggelijks te wachten. Maar voor de kerk, die gezond is en waarlijk cultureel, is dat niet abnormaal. Het ligt reeds in de schepping opgesloten; het is een natuurlijk, creatuurlijk, cultureel gebeuren, dat ook zou hebben plaats gehad als de zonde niet gekomen was".

Dit laatste zou ik in geen geval willen onderschrijven.

Afgedacht nog van het feit, dat het altijd gevaarlijk is, om vast te stellen, wat gebeurd zou zijn, indien de zonde niet gekomen ware (immers is er maar één raad Gods en rekent heel die raad met de zonde, en is het ons onmogelijk een anderen raad Gods ons te denken), zou het ook niet gaan, om, bijaldien toch die vraag gesteld worden moet, het aardsche te laten afsluiten door een catastrophe, hoe men zich die ook zou mogen denken. In elk geval ware buiten de vleeschwording het aardsche volkomen aardsch gebleven. En de catastrophe, die we verwachten is juist geen "natuurlijk, creatuurlijk, cultureel gebeuren", kan juist uit de geschiedenis zonder meer niet worden verklaard, maar is de eindelijke openbaring van het wonder der genade.

Dr. Noordmans schrijft verder:

"Men ziet, dat de antithese, die Kuyper vooral op het terrein der wetenschap heeft uitgewerkt, in zijn Encyclopaedie, hier op het gebied der algemeene cultuur wordt doorgetrokken. Kuyper wilde in de leer van de Algemeene Genade den nadruk leggen op wat de geloovigen met alle schepselen gemeen hebben. Zij stond wel achter

de particuliere genade, maar ook in tegenstelling daarmee. Wegens den zondeval moest de genade particulier worden. De leer van de algemeene genade kwam ook op uit het doodelijk karakter der zonde. Maar het motief was juist tegengesteld. Bij de eerste ging het om de antithese; bij de laatste om den band die desnietegenstaande alle schepselen samenhield. Het was er Kuyper om te doen degenen die zóó in de tegenstellingen van de bijzondere genade vastzaten, dat ze niet durfden te leven, den moed daartoe te geven. Ook van de cultuur zou 'een blijvende winste' voor de eeuwigheid overblijven.

"Daarbij gaat Kuyper ook wel op de schepping terug. Hij legt nadruk op de beteekenis van Genesis 1-5. Maar hij doet dat niet in zoo absoluten zin. De algemeene genade, waarmee wij te maken hebben, dateert veeleer van Noachs dagen. Wat wij cultuur noemen, volkeren, talen, overheid, is toen ontstaan. *Naast* de particuliere genade, waarvan de lijn bij Abraham duidelijk wordt, is de gemeene gratie in de historie opgetreden. Zij houdt iets betrekkelijks en blijft buiten de absolute tegenstelling van Adam en Christus, die bij de particuliere genade alles beheerscht.

Men ziet hieruit, hoe men ook in Nederland in het "licht" der gemeene gratie de dingen verwart en verkeerd ziet. De cultuur is eerst na den zondvloed ontstaan! De lijn der particuliere genade wordt eerst bij Abraham duidelijk! (Alsof ze in de ark zelfs niet de eenige lijn is, die duidelijk gezien wordt!) En er wordt gesproken van een *absolute* tegenstelling tusschen Adam en Christus! Zoo zal men zeker niet een oplossing der problemen mogen verwachten.

Doch zien we, hoe, volgens Dr. Noordmans, Dr. Schilder van deze voorstelling afwijkt:

"Daarvan wijkt Prof. Schilder nu af. Hij wil den geloovigen de cultuurtaak nog nauwer op het hart binden en verschuift daartoe alles wat daartoe behoort in de richting van de particuliere genade. Voor hem is het gebied der gemeene gratie met de verhouding tusschen Adam en Christus gegeven. De genade, die er voor een cultureele taak noodig is, heeft geen zelfstandig karakter naast de charismata der kerk".

Nadat de schrijver nu als zijne gedachte heeft uitgesproken, dat dit laatste niet mag, dat we aardsche schoonheid en hemelsche heiligheid niet in één adem mogen noemen en dat geloof en cultuur twee blijven, schrijft hij (we hadden op zooiets natuurlijk reeds gewacht):

"Wanneer men dat vergeet kan men een heiligheids fanaticus worden, zooals de Wederdoopers, of op andere wijze de Dooperschen. Daarom schreef Kuyper zijn Gemeene Gratie. Hij plaatste beiderlei genade duidelijk uiteen".

Dr. Schilder komt dus ook onder de Dooperschen!

Hoe diep ernstig overigens Ds. Noordmans de zaak inziet, mag blijken uit hetgeen hij ten slotte schrijft:

"Wij hopen, dat velen, ook in de Gereformeerde Kerken, wél zullen schrikken voor deze verabsoluteering van de leer der Algemeene Genade, deze ontheiliging van de Schrift".

Ik meen, dat onze lezers er belang bij hebben om deze controvers in Nederland te volgen.

Met belangstelling zien we het antwoord van Dr. Schilder tegemoet.

Het zal echter wel duidelijk zijn uit bovenstaande, dat hetgeen Dr. Schilder in 1930 schreef thans niet meer van toepassing is, en dat, indien iemand beweert, dat men ook in Nederland de leer der algemeene genade begint te ontkennen, men niet meer met tegenspraak zonder meer volstaan kan.

En dat is reden tot blijdschap. H.H.

ATTENTION, READERS

All interested in a complete Standard Bearer index, covering the 10 or 11 years of its publication at cost price, (which will of course be according to demand of the same) please send notice to the secretary of the R.F.P.A.

Address, F. Pipe, 946 Sigsbee St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Owing to a large quantity of the Dec. 15 issue of the Standard Bearer being lost in the mail, the Board kindly asks those who have that number, and do not care to keep it, please send it to the treasurer for future use or requests for that number.

Address R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

IS THIS THE RIGHT ROAD HOME?

Is this the right road home, O Lord?
The clouds are dark and still,
The stony path is hard to tread,
Each step brings some fresh ill.
I thought the way would brighter grow,
And that the sun with warmth would glow,
And joyous songs from free hearts flow.
Is *this* the *Right* Road Home?

Yes, child, this very path I trod,
The clouds were dark for me,
The stony path was sharp and hard.
Not sight, but faith, could see
That at the end the sun shines bright,
Forever where there is no night,
And glad hearts rest from earth's fierce fight.
It IS the Right Road Home!

Over Het Vaderschap Gods

We ontvingen het volgende schrijven van Ds. A. Petter, van Bellflower, California:

Geachte Redacteur:

In verband met een uitdrukking die U bezigt in de S.B. van December 15, 1935, "De Vastigheid des Verbonds", (pg. 135, col. 2) zou ik gaarne eenige toelichting zien op de leer van de Drieënheid. U schrijft "De Vader geeft eeuwiglijk aan den Zoon het leven te hebben in Zichzelven, stelt Hem eeuwiglijk voor Zich als het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid en het afschijnsel Zijner heerlijkheid".

U heeft het daar over den Vader als eerste Persoon in de Drieëenheid. Ik meen echter dat beide deze teksten die U gebruikt spreken van den Drieëenigen God. In Joh. 5:26, spreekt zeer waarschijnlijk de Knecht des Heeren van Zijn God zoo als Hij den Vadernaam zooveel gebruikt in de Evangeliën. Ook Heb. 1:1-4, spreekt van God.

Nu wil Ik gelooven dat U dit welbewust zoo geschreven heeft en dat het slechts toont hoe moeilijk het is om het verschil tusschen den Vader als Drieëenige en den Vader als Eerste Persoon te denken.

Bavinck in Dogm. II p. 237-239 schijnt tusschen deze twee geen onderscheid te maken (hoewel hij verder wel het Wezen, de Personen en de relatiën bespreekt) en zegt op p. 274: "De naam Vader is Gode nog meer eigen dan de naam van God".

Er schijnen meer dingen te zijn die er op wijzen, dat dit verschil niet op twee Vaderschappen ziet maar, om zoo te spreken, op een breeder en enger Vaderschap. Bijvoorbeeld:

1. Wij zeggen dat Christus Beeld des Vaders is, en Hem aan ons openbaart. Dit kan toch niet Beeld en openbaring van slechts den Eersten Persoon zijn?

2. God is Vader in meer dan ëen zin b.v., Hij is Vader van Adam (Gen. 1:26-27, Luke 3:38) Vader van Zijn volk, Vader van Jezus als Zoon in het vleesch, en Vader van den Zoon in metaphysichen zin. Van het Zoonschap Gods kan er daarentegen maar één openbaring zijn dan nl., van den tweeden persoon tot den Vader. Daarom zou ik besluiten dat er in wezenlijken zin ook maar één Vaderschap is in God.

3. Ook is het moeilijk te denken, dat het Abba Vader zooals Christus, de tweede Persoon, dat tot den Eersten Persoon roept, tot een andere Vader gericht wordt dan het Abba Vader dat Hij als Zoon in het Vleesch tot Zijn God en Vader roept en ook ons leert roepen.

Wilt U zeggen in hoe ver wij deze scheiden of onderscheiden en wat de relatie is tusschen de beide?

Met dank voor Uw welwillendheid, verblijf ik U broeder in Christus,

Andrew Petter.

Antwoord

Wat de beide teksten betreft, waarop Ds. Petter reflecteert, ik ben mij er wel van bewust, dat vele Schriftverklaarders bezwaar hebben, om John. 5:26 te doen slaan op het eeuwige Zoonschap van den tweeden Persoon en de eeuwige generatie. Men laat de woorden liever slaan op Christus naar Zijn menschelijke natuur bij Zijn intrede in de wereld. Toen de Vader Hem in de wereld zond, gaf Hij Hem het leven te hebben in Zichzelven. De argumenten, die men tot staving van deze verklaring aanvoert, schijnen mij echter zeer zwak toe. Men beroept zich op het feit, dat ook in het volgende vers het woord *geven* gebruikt wordt en dat het daar ongetwijfeld ziet op een daad des Vaders in betrekking tot Christus naar Zijne menschelijke natuur. Dit laatste mag worden toegestemd. We lezen in vs. 27: "En heeft Hem macht gegeven, ook gericht te houden, omdat Hij des menschen Zoon is". Het feit des gerichts staat in onafscheidelijk verband met Christus' menschelijke natuur. Het openbaar gericht, "de openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods", kon niet anders plaats hebben dan door een mensch. Juist omdat Hij des menschen Zoon is, heeft God dus Christus macht gegeven om gericht te houden. Maar hoe dit ook maar eenige grond kan zijn voor de bewering, dat daarom ook het *geven* van vs. 26 moet verklaard worden van een daad des Vaders in betrekking tot Christus in het vleesch, en dus niet kan slaan op de eeuwige generatie des Zoons, kan ik onmogelijk verstaan. Hoe geheel natuurlijk toch is het om de beide verzen zoo te lezen: "De Vader geeft aan den Zoon naar Zijne Goddelijke natuur het leven te hebben in Zichzelven; en tevens heeft Hij Hem in de menschelijke natuur macht gegeven om gericht te houden"! Wat voor mij beslist, dat vs. 26 ziet op de goddelijke natuur van den Christus, is de uitdrukking "in Zichzelven". *Gelijk* de Vader het leven heeft *in Zichzelven,* alzoo gaf Hij ook den Zoon het leven te hebben *in Zichzelven.* Het leven in zichzelven te hebben wil zeggen het leven te bezitten als *onafhankelijke bron en fontein des levens.* En dat kan alleen gezegd worden van God. Niemand behalve God, ook de Christus niet naar Zijne *menschelijke* natuur, heeft het leven in Zichzelven. Daarom acht ik, dat in Joh. 5:26 sprake is van eene werking en betrekking binnen het Goddelijke Wezen.

Bovendien wijst het verband ook ongetwijfeld in dezelfde richting. In vs. 17 lezen we: "En Jezus antwoordde hun: Mijn Vader werkt tot nu toe, en Ik werk ook". De Joden ergeren zich aan deze woorden, wel verstaande, dat Christus Zichzelven Gode evengelijk maakte. vs. 18. De Heiland antwoordt, dat de Zoon alles doet, wat de Vader doet, dat de Zoon levend maakt, die Hij wil, dat een iegelijk den Zoon moet eeren, *gelijk* hij den Vader eert, en dat, wie den Zoon niet eert ook den Vader niet eeren kan. Dit alles wijst op het eeuwig en geheel eenig Zoonschap van den Christus in de goddelijke natuur.

Daarom koos ik welbewust voor deze verklaring van Joh. 5:26.

Wat Hebr. 1:1-4 betreft, waaruit ik aanhaalde: "Dewelke is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid", ook dit kan m.i. alleen gezegd worden van den Zoon in de goddelijke natuur. Dat er in hetzelfde verband ook van den Christus als Middelaar naar Zijne menschelijke natuur wordt gesproken, is waar, doch dit verandert aan de zaak niets. Het is de eeuwige Zoon, Die eeuwiglijk is het Afschijnsel van Gods heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner Zelfstandigheid, die ook door God gesteld is tot een erfgenaam van alles, Die in de menschelijke natuur de reinigmaking onzer zonden door Zichzelven heeft teweeg gebracht en gezeten is aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen. Mijn reden voor deze verklaring ligt allereerst in de woorden zelf, "afschijnsel Zijner heerlijkheid en uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid (hypotase)." En, indien dit misschien nog kon worden betrokken op de menschelijke natuur des Zoons, wat er aan voorafgaat en er op volgt ziet zeker op Zijne godheid: "door welken Hij ook de wereld gemaakt heeft", en: "Die alle dingen draagt door het woord Zijner kracht".

Wat nu de overige vragen van Ds. Petter betreft, moet ik in de eerste plaats opmerken, dat het nooit in mijne bedoeling is geweest om te spreken van twee verschillende Vaderschappen Gods. Indien ik dien indruk liet door mijn schrijven, dan is die indruk verkeerd. Wel moeten we echter onderscheiden tusschen het Vaderschap Gods in *Zijn Wezen* en in *Zijn openbaring*. God is met geheel Zijn Wezen eeuwiglijk Vader, God is ook met geheel Zijn Wezen eeuwiglijk Zoon, en Hij is met geheel Zijn Wezen eeuwiglijk Geest. Er zijn immers geen drie Goden, doch er is één God. We moeten niet vervallen in tritheisme. Alleen maar zien de onderscheidingen van Vader, Zoon en Heilige Geest niet op bestaans*wijzen*, maar op *persoonlijke* onderscheidingen in het Goddelijke Wezen. Daarom is God in Zichzelven de levende Verbondsgod. God is dus Vader *uit* den Eersten, *door* den Tweeden, *in* den Derden Persoon. Zoo is het binnen Gods Wezen. De Zoon is dus het *wezenlijke* Beeld Gods. Als nu dit Vaderschap naar buiten geopenbaard wordt, dan geschiedt deze openbaring naar dezelfde verhoudingen, die persoonlijk binnen het Goddelijke Wezen bestaan. Zoo is het in de schepping. God is Vader der schepping, met name van Adam, uit *den* Vader, *door* het Woord, *in* den Geest. En dit wordt dan schier onbegrijpelijk verdiept door de vleeschwoording des Woords, den dood en de verheerlijking van Christus en de uitstorting en inwoning des Geestes. Maar ook dan is God onze Vader als de Drieëenige God, *uit* den Vader, *door* den Zoon, *in* den Geest. En dat is mijne bedoeling als ik zeg, dat de Drieëenige God onze Vader is. H.H.

Een leven zonder stille uren is een leven zonder verootmoediging.

The Emeritus Minister

We are now come to the question whose the obligation is of raising the financial support of the emeritus-minister. And the answer: the duty of raising this support rests, same as the duty of raising the salary of the minister of the gospel in active service, upon the local church with which the emeritus minister is connected in the capacity of retired pastor. The contention that this duty rests wholly or in part upon the other churches is in conflict with the principles of Reformed church polity. Consider that the emeritus-pastor retains the title and honor of a minister of the gospel, which means that he is not deposed, freed from his office but merely freed from the duties of his office. And from this it must follow that he remains the retired pastor of the local church that emeritated him, and further that it is the duty of this church only to care for him. No more than a congregation can be held financially responsible for the care of a minister of the gospel whose connections with it have been broken off, no more can it be the duty of a congregation to provide for an emeritus-minister not sustaining to it the relation of pastor. He maintaining the contrary, conceives of all the churches as consisting of an organization of which the local church forms a sub-division (Collegialism).

But has not the local church in the ethical sense a financial obligation toward an emeritus-minister not connected with it? Let us answer this. Consider that authority is of two kinds: juridical and ethical. So, too, are we to distinguish between juridical and ethical duties. What may be the difference? The doing of juridical duties is compulsory from the side of those appointed to exercise in respect to us juridical authority, which means that the neglect of a juridical duty is an offense that calls for discipline. We purposely avoid the term *punishment* as in the church of Christ there is place for punishment only in the sense of discipline. From this it should not be concluded that the violation of ethical duties is an offence not deserving of punishment. This cannot be as the ethical duty is in the final instance a juridical duty before God. What is meant is that the party toward which we have ethical duties and who thus exercises in respect to us ethical authority, lacks the right to punish or discipline if ethical duties be neglected.

There are then juridical and ethical duties. I am legally, juridically, obliged to care for my wife and children. The neglect of this duty is a punishable fact. The offender therefore is disciplined by the church and punished by the civil magistrate. But I am ethically and thus not juridically (legally) obliged to care for my neighbor if I have the means and if I see that my neighbors is in want. However, though the neglect of this (ethical) duty is, to be sure, a punishable fact before

God, the offender cannot be punished for his neglect by the civil magistrate. My neighbor could not have me arrested for refusing to give him bread.

But has not a (local) church at least in the ethical sense a financial obligation toward an emeritus-minister not connected with it? And the answer: It is the juridical duty of that congregation with which the emeritus-minister is connected to care for him. Only in the event that church with which the emeritus-minister is connected in the capacity of pastor, fails to do its juridical duty toward him, does it become the ethical duty of the other church (or churches) and not only of this other church but of every one acquainted with the pastor's condition, to come to his relief. We may not, of course, let a person, whoever he may be, perish from the want of things because they whose juridical duty it is to care for him, neglect their duty. It is, to be sure, our ethical duty to help such a one, but only because they whose juridical duty it is to care for him, neglect their calling. So, too, the other churches with which the emeritus-minister is not connected. They are ethically obligated to care for this needy emeritus-minister pastor but, mark you, only in case the congregation with which he is connected will not do its juridical duty toward him. And if such be the case, it is the duty of the congregation with which the emeritus-minister is not connected to care for him, certainly, and in addition to reprimand the recalcitrant congregation for its neglect. And in case this congregation will not hear, it must be shut out of the denomination.

The matter then is this: the congregation with which the emertus-minister is not connected as pastor cannot *as such* be ethically obliged to care for him. To maintain this is to declare by implication that the congregation to which the emeritus-minister sustains the relation of retired pastor is not under the *juridical* necessity of providing for him. Now if this be true, the retired minister is not the pastor of this congregation and is thus not in office. And if he is not in office, then indeed it can be said of him that as to his legal status in the church he is a poor man. It ought to be plain that he who maintains that the churches with which the emeritus-minister is not connected in the capacity of retired pastor is *as such* either juridically or ethically obliged to care for him, overturns the very foundation principles of Reformed church polity.

That the congregation to which the emeritus-minister sustains the relation of retired pastor is juridically obliged to care for him and that the church to which the emeritus-minister sustains no such relation is not ethically obliged to provide for him, has always been the stand of men of Reformed persuasion. This stand forms the very principle upon which the *original* article 13 reposes. This article reads, "Ministers, who by reason of age, sickness, or otherwise, are rendered incapable of performing the duties of their office, shall nevertheless retain the honor and the title of a minister, and the church which they have served shall provide honorably for them in their need (likewise for the orphans and widows of ministers)." Mark you, the article does not read, "and the *churches* which they have served shall honorably provide for them in their need . .," but the reading is that the church, the *local* church, shall provide for them. Men of Reformed persuasion have always agreed on this. All the early Reformed synods (Dordrecht, 1578; Middelburg, 1581; s'Gravenhage, 1568; Dordrecht, 1588) declared that the task of providing for the emeritus minister is that of the local church. A like stand was taken by the "Nederlandsche Gereformeerde kerken" in 1886. On their synod of Leeuwaarden, 1890, they declared that each church must provide for its own emeritus-minister. The synod of Utrecht in 1905 adopted a report that set forth all the principles we champion in this writing. Also the Christian Reformed churches of North America, though they added to the original article of Dordrecht a clause (to be examined presently) representative of wrong principles of church polity, nevertheless refrained from amending the original article as such and thus by this act of omission declared that the principles from which the original article sprang, must be maintained.

But, some one may ask, what about a poor, indigent, congregation incapable of performing its duty? We answer: if a congregation is unable to meet its obligation toward its emeritus-minister, it may and even must solicit the aid of other churches. This aid, however, is to be defined as Christian benevolence and thus not as a contribution that the other churches are juridically obliged to make, that is to say, this aid partakes of the character of Christian communicativeness in the ethical sense. And this aid may not be solicited for the emeritus-minister himself. If it is, he is being dealt with as if his status were a poor man for whom the church with which he is connected as emeritus pastor gathers alms. Now as we have shown, the emeritus-minister as to his status is no poor man and can never become such. This aid therefore must be secured not for the retired pastor but for the congregation with whom he is connected that this congregation may be enabled to meet its juridical obligation which it has toward him.

Having brought forward the principles upon which the original article of Dordrecht, reposes, let us now attend to its practical execution. The execution of this article is comprised in the main of three actions (details will be attended to presently):

1. The well-to-do churches themselves care for their emeritus-ministers.
2. The indigent churches with emeritus-ministers, seek the aid of other well-to-do churches.
3. The churches last-named raise and maintain a fund for needy churches with emeritus-ministers. Toward this fund these congregations give. From

this fund the indigent churches draw the sum that is needed to make it possible for them to meet their juridical obligations toward their retired pastors.

One can, of course, raise objections against this manner of execution. Let us name these objections and overturn them.

1. If this manner of execution be put into practice, many churches, through their freeing the disabled minister from the duties of his office or as a result of the pastor's death, will became excessively burdened not not only but even needy.

2. Such a fund will as a rule be inadequate as too many churches will say that they have all they can do to carry their own local burden and thus cannot contribute. The result will be that the emeritus ministers and their widows will not receive what is needed.

3. If we as Reformed churches resolve to live the principles to the effect that the obligation of caring for emeritus-ministers rests upon the local church, the result will be that the churches will guide against calling ministers of, let us say, fifty years and above for fear, that doing so, they will have an emeritus-minister on their hands.

These are the objections. To be able to understand and correctly appraise them, it is necessary that we first set them before our minds what we as churches would have to place in the room of the execution from which these objections rise, the execution now being used by the Christian Reformed churches of our land and that may be known from the following synodical rulings:

1. If any minister of the word by reason of age, sickness or otherwise is unable to perform his duties, his request for emeritation is presented by him to his consistory and then the classis, which decides on it, subject to the approval of the synod. Acts 1914, articles 17, 72.

2. Rules for the care of emeritated ministers and of widows and orphans of ministers.

Art. 1. For the execution of Art. 13 of the Church Order, the Christian Reformed Church maintains an emeritus fund from which adequate aid is rendered, subject to the following stipulations.

Art. 2. Every special meeting determines the budget for the Emeritus Fund and determines what each classis, proportionate to the number of families, is to raise, for this fund . . .

Art. 3. Synod appoints a committee of five persons to whose care the administration of this Fund is committed.

Art. 5. Every classis determines, subject to the approval, the amount to be disbursed to those persons that by it have been emeritated or have become widows or orphans. For this purpose the consistory, with the request for emeritation, must state the amount deemed necessary for the emeritus. Classis also determines, in consultation with the consistory, when in every special case, the disbursement should cease, but this also is subject to the approbation of the synod.

Art. 9. The committee disburses to the parties concerned what has been determined by the classes. Acts of 1922, Arts. 21, 2, p. 209.

Permit us to show that the above ruling is throughly collegialistic, militates against the Biblical conception of "Christian benevolence" and renders impossible the "bearing of one anothers burdens" by the churches as required by God's Word. Permit us to make plain that we as churches would introduce, through our adoption of the above-cited ruling, a socialistic principle into our church formation.

According to the principles of Reformed church polity, the duty of caring for the emeritus-minister rests upon the local church with which he is connected. No person, reformed in his thinking, has ever denied this. However, according to the above-cited ruling of the Christian Reformed churches, not the local church with the approval of classis, but the classis with the approval of synod is the body that decides on the request of the minister for emeritation. The minister is thus emeritated not by his consistory with the approval of classis but by the classis with the approval of synod. Further. The above-cited ruling requires that the emeritus-minister be cared for not by the local church that he served but by all the churches jointly. The stipulation is that aid be rendered him *directly* from an emeritus fund maintained by all the churches. Finally. Not the local congregation that the emeritus-minister served but the classis determines the amount to be disbursed to him.

Is it not clear that the ruling in question is the offshoot of the conception that the duty of caring for the emeritus-minister rests not upon the local church but upon all the churches and that thus all the churches form an organization of which the local church is a sub-division? Is it not plain that the ruling under consideration in so far as it turns on the matter of the care of the emeritus-minister destroys the autonomy of the local church?

Know that the care of a congregation for its emeritus-minister is, rightfully considered, a continuation of his salary. Also this no person versed in the principles of Reformed church polity has ever denied. What would be said of churches that applied the ruling in question to the raising and disbursement of ministers' salaries? Now all that holds true of the one, is applicable to the other. But this is not all. The ruling in question also militates against the Biblical conception of "Christian benevolence". It, this ruling, renders it impossible for the churches to "bear one anothers burden" in the Scriptural sense. For what this ruling requires is that all the churches without exception, the wealthy as well as the indigent, contribute. Did not the synod of 1926 pass a resolution to the effect that every family and thus every church, without exception, must co-operate? All the churches deposite their gifts into a common treasury

from which every congregation with an emeritus-minister, be it rich or poor, must draw. Art. 13 as amended reads, "And the church which they (the emeritus ministers) have served shall provide for them out of a common fund . . . "

The matter then is this: according to the ruling in question, a wealthy church enters into an agreement with a poor church to jointly bear each others financial burdens (the stipent that each disburses to the emeritus minister). The unbiblical principle in which such an agreement roots is this: the poor church pays for the debt of the wealthy church, it may be with considerable sacrifice, for the sole reason that the wealthy church may be induced to pay for the debt of the poor church. And this action is then held to be a "bearing of one anothers burdens". However, of such a "bearing of one anothers burdens" the Word of God knows nothing. But we do read of the early Christian church at Jerusalem: "and great grace was upon them all. Neither was there any among them that lacked: for as many as were possessors of lands and houses sold them, and brought the prices of the things that were sold, and laid them down at the apostles' feet: and distribution was made unto every man according as he had need." Acts 4. It is plain that we here have to do with a practice that differs radically from that which the ruling under consideration calls for. The practice described in The Acts of the apostles is a unique example of true Christian benevolence—a benevolence that consists in the wealthy members of the congregation placing their earthy goods at the disposal of the poor. But what the ruling we here examine requires is that the rich and the poor jointly hold themselves responsible for each others debt. The underlying conception of a doing of this kind is thoroughly socialistic. And we would now in caring for emeritus-ministers pursue a course of action springing from such a principle? And we would give to this principle the name of "Christian Benevolence" and live it under the slogan of "bear one anothers burdens"? That we may be kept from such a doing.

We just said that of this "bearing of one anothers burdens" in this socialistic and, as looked at from an ecclesiastical view-joint, collegialistic sense, the Word of God knows nothing. We must even go a step further and say that God's Word emphatically condemns it. Said Jesus, "And if you do good unto them which do good to you, what thank have ye; for sinners also do even the same. And if ye lend to them of which ye hope to receive, what thank have ye. For sinners lend also to sinners to receive as much again." Luke 6:33, 34.

Further. God's Word plainly teaches a "mine" and a "thine," that is, a "that which is mine," and a "that which is thine". Socialism will not have it so and teaches that in a juridical sense "mine" is "thine" and "thine" "mine". It thus destroys the bounds of separation between "mine" and "thine". But this may not be done. This, of course, does not mean that I of my own will and as prompted by love toward God may not part with "that which is mine" in the interest of the poor. This is even my ethical duty if I see that my brother is in want. The first Christians at Jerusalem did this. "For as many as were *possessors* of lands or houses sold them, . . . " Mark you, the Holy Spirit makes mention here of *possessors* of lands or houses. He calls not these wealthy members of the church thieves, that is, He says not that they *from the very nature of things* were thieves, because they were possessors of houses (Socialism). From this it appears that the will of the Holy Spirit is that there be a "mine" and a "thine".

Thus it is plain that the benevolence of those early Christians did not spring from socialistic principles. What we come upon in The Acts of the apostles is an example of true Christian communicativeness. And this is what we here plead for. It is only this true Christian benevolence that may be practiced by the churches of Christ.

Let us now direct our attention to article 13 as amplified by the Christian Reformed churches of our land and show that this (amplified) article as well as the rules for its execution is to be rejected and that what we as churches must do is to return to the original article of Dordrecht. The original article reads, "Ministers, who by reason of age, sickness, or otherwise, are rendered incapable of performing the duties of their office, shall nevertheless retain the honor and title of a minister, and the church which they have served shall provide honorably for them in their need (likewise for the orphans and widows of the ministers). The sentiment of which this (original) article is expressive is pure. The article unequivocably and unqualifiedly asserts that the duty of caring for the emeritus-minister rests upon the local church. Place along side of this original article, the amplified article of the Christian Reformed churches that we, as churches made our own. This article reads, "Ministers, who be reason of age, sickness, or otherwise, are rendered incapable of performing the duties of their office, shall nevertheless retain the honor and title of a minister, and the church which they have served shall provide honorably for them in their need (likewise for the orphans and widows of ministers) out of a common fund of the churches, according to the general ecclesiastical ordinances in this matter." One notices the difference. The original article does not have the phrase "out of a common fund of the churches" affixed to it. Through the addition of this phrase the meaning of the original article suffered a radical change. Through their adding to the original article said phrase, the aforesaid churches brought into being a new article. The name church in this new product signifies without exception every local church with and without an emeritus-minister, rich and poor alike. Every local church, be it rich or poor must (mark you, *must*. The phrase that was added reads, "and the church which they have served shall provide for them . . " and not may) provide for the emeritusminister

out of a common fund. This must nceessarily imply that all the churches, both rich and poor, contribute and that these contributions must be deposited in a common treasury from which not the churches with emeritus-ministers but the emeritus-ministers themselves must directly draw their support. This new production requires that a rich congregation enter into an agreement with a poor congregation to jointly pay each others debt. This new production (the amplified article) therefore, as well as the rules for its execution, springs from a socialistic and collegialistic principle and must therefore be rejected. The "Gereformeerde" churches of the Netherlands have kept themselves to the orginal article of Dordrecht (1918-19). We do well to return to it.

The principles of Reformed church polity, set forth in the above writing, form the basis of the following rules for the care of emeritus-ministers.

ART. 1.

The Protestant Reformed churches desire to act in accordance with the stipulation of the original article of the Church Order of Dordrecht, 1918-19, that reads as follows: "If it occurs that some ministers by reason of age, sickness, or otherwise, are rendered incapable of performing the duties of their office, they shall nevertheless retain the honor and title of a minister, and the church which they have served shall provide honorably for them in their need (likewise for the orphans and widows of ministers).

ART. 2

In order that this stipulation may be satisfied in an orderly manner, the churches shall keep themselves to the following regulations.

ART. 3

The minister presents his request for emeritation to the consistory, who decides on it with the advice of Classis.

ART. 4

If sickness be the cause of his incompetency, that this appear from the testimony of two qualified physicians.

ART. 5

That minister has a juridical right to his being cared for, who is declared emeritus in a lawful manner, if the cause for his retiring be his age or that continual sickness, or defects, or disorders render him unfit for the performance of the duties of his office.

ART. 6

The care of emeriti-ministers and that of their widows and orphans is "not a work of mercy" but disbursement upon which the above-named have a juridical claim, with the exception of cases in which he according to his own judgment or the judgment of the church assemblies cannot maintain his juridical right to the care of himself and his family.

ART. 7

The duty of disbursing this care rests in the juridical sense, the same as the duty of disbursing the salary, not upon the churches jointly but upon the local church with which the minister is connected or with which he was lastly connected (in the capacity of minister. G. M. O.); and it must be maintained that connections were broken off, as the local churches form no sub-divisions of the denomination but are altogether autonomous.

ART. 8

If a church with an emeritus-minister is so poor that, in order to care for its emeritus-minister, it is in the need of support, it shall solicit the aid of the other churches.

ART. 9

For the providing of the necessary support, every classical meeting shall divide over the churches, proportionate to the number of families, the required amount in agreement with a list, estimated according to a definite sum per family. (A simpler way of expressing this is, "Every classical meeting determines what each church, proportionate to the number of families, is to contribute." G. M. O.)

ART. 10

The administration of this fund is committed to the care of a committee, consisting of one minister and two elders. Each member of the committee must have his alternate.

ART. 11

This committee is chosen by the Classis, alternately one and two members. This election takes place every two years. Members that are functioning may be re-elected. The committee elects a president, secretary, and a treasurer from their own number.

ART. 12

The committee temporarily and the Classis permamently, determines the amount to be disbursed to the indigent church, after having ascertained the financial condition of this church and what it by itself can do. The needed information is derived from the consistory concerned.

ART. 13

The secretary of this committee functions as correspondent of the Classis. He shall in respect to every case that presents itself, gather the necessary information and submit his findings to the committee, attend to the regular reception of the congregational contributions (either through collections or otherwise) for the classical assessments and see to it that the moneys are timely forwarded to the treasurer. The secretary as well as the treasurer shall keep record of all the moneys that come in.

ART. 14

The treasurer of this committee disburses to the consistory concerned the stipulated amount.

ART. 15

The committee yearly examines the books of the treasurer, compares them with those of the secretary, and reports to classis. In addition it yearly submits to Classis a report respecting all its activities, moneys received, disbursements, and the state of the treasury.

ART. 16

This constitution may and can be amplified, shortened, or amended by the Classis, as often as this is deemed necessary.

The Committee.
Wm. Verhil
J. Vander Breggen
G. M. Ophoff
G.M.O.

Van Boeken

DE CHRISTOLOGIE VAN CALVIJN

Door Dr. E. Emmen

Uitgave van H. J. Paris, Amsterdam.

In dit boek van ruim tweehonderd paginas doet Dr. Emmen een onderzoek naar de Christologie van Calvijn, een onderzoek, dat volgens den schrijver "nauwelijks rechtvaardiging" behoeft. "In deze leer toch klopt het hart van den hervormer".

Onder drie verschillende gezichtspunten wordt dit onderzoek ingesteld, het theologisch, het anthropologisch en het ecclesiologisch gezichtspunt. Onder het eerste gezichtspunt behandelt de schrijver, na een inleiding over Calvijn's beschouwing aangaande de methode onzer Godskennis ("voor den hervormer was het een actueele vraag, of het zin had buiten Christus om over God na te denken met behulp van het algemeen godsbesef van den mensch", p. 10)), Calvijns leer aangaande Christus als de Zoon Gods en als de Openbaring Gods. In cap. II worden behandeld Christus *als* Mensch en Christus *en* de Mensch. Het laatste hoofdstuk handelt over Calvijn's beschouwing van Christus en de Kerk, eerst uit het oogpunt van het verband, daarna uit dat van de verschijning. Onder het laaste worden verder het Woord, het Sacrament, het ambt en de wederkomst naar Calvijn's voorstelling behandeld.

Het geheel is een belangrijke studie, zeer rijk aan aanhalingen uit Calvijn's werken, met name uit de Institutie en de Commentaren. De schrijver leg ter nadruk op, hoe Calvijn, liever dan den weg der scholastieke bespiegeling te volgen, altijd in kinderlijk geloof de paradox aanvaardt; en tevens, hoe bij de behandeling der Christologie de hervormer nimmer het oogpunt der verlossing verloochent.

Hier en daar zetten we een vraagteeken. Ik betwijfel of de opmerking op p. 109 de bedoeling van Calvijn's Commentaar op I Cor. 15:27 zuiver weergeeft: "Tenslotte vestigt Calvijn er de aandacht op, dat de menschheid van Christus niet eeuwig is"; eene opmerking, die in andere woorden op p. 197 wordt herhaald.

Wij bevelen dit werk gaarne aan. H.H.

BEMOEDING

Zij winnen 't nu en nimmermeer,
De strijden tegen God den Heer;
Zijn woord, hoe vurig ook gehaat,
Moet overwinnen, vroeg of laat.
God gaf de wereld Zijnen Zoon,
Zij schonk haar Heiland spot en hoon,
Maar 't einde van haar bittren strijd
Is toch Gods zege in eeuwigheid!

De vijand lastert, maar de Geest
Werkt aan de harten onbevreesd,
Hij komt, ook waar men Hem belacht
En scherpt de harten om met kracht.
Dan lokt Hij met Zijn teed're stem
Naar Golgotha en Bethlehem;
Zijn liefde is sterk, Zijn macht is groot,
Hij overwint den diepsten dood.

Dies zien wij opwaarts naar den Troon,
Waar Jezus heerscht, des menschen Zoon,
Hij houdt in Zijn doorboorde hand
Den schepter over 't verste strand.
Laat komen 's vijands legerschaar,
Laat alle duiv'len met elkaar
Zich zaamlen tot den laatsten strijd!
Mijn Jezus heerscht in eeuwigheid!

J. H. G.

TWENTY-FIFTH ANNIVERSARY

On February 22, our beloved parents

RICHARD DYKSTRA

and

CATHERINE DYKSTRA-WALBURG

celebrated their twenty-fifth wedding anniversary. That the Lord may bless and spare them for each other and us, is the hope and prayer of their children,

Mr. and Mrs. Arie Dykstra
Simon
Sophia
Jeanette
Clara
Winnefred
Jessie
Richard
Donald
and one grandchild.

The Law

In our previous articles attention was called to the *apparently* contradictory statement contained in the New Testament scriptures respecting the law. There is this utterance of Christ, "Think not that I am come to destroy the law and the prophets; I am come not to destroy but to fulfil. For verily I say unto you, Till heaven and earth pass, one jot or one tittle shall in no wise pass from the law, till it be fulfilled. Whosoever therefore shall break one of these least commandments, and shall teach men so, he shall be called least in the kingdom of heaven: but whoever shall do and teach them, the same shall be called great in the kingdom of heaven." Matt. 5: 17-19. A like statement, as was pointed out is found in the Book of Revelations. "Blessed are they that keep his commandments, for they shall have right to the tree of life." Rev. 22. To the children of the congregation at Ephesus Paul wrote, Children, obey your parents in the Lord, for this is right. Honor thy father and mother; which is the first commandment with promise; that it may be well with thee, and thou mayest live long on the earth." Eph. 6. As was pointed out, the word *earth* in this promise denotes the earthy Canaan and in the final instance th enew earth to be inhabited by the meek, so that what we have here in substance coming to us from the apostle Paul is, "Keep the commandments of Christ that thou mayest inherit eternal life." And the apostle James wrote, "But whoso looketh into the perfect law of liberty, and continueth therein, he being not a forgetful hearer, but a doer of the work, this man shall be blessed in his deed. The same apostle declared, "Ye see then how that by works a man is justified and not by faith alone." Finally. The practical sections of the epistles of the apostles are largely comprised of admonitions that as to their substance turn out to be so many commands to walk as children of the light, thus to walk in the way of God's commandments.

With this agrees the utterances of the Old Testament prophets. Said David, "Blessed are the undefiled in the way, who walk in the law of the Lord . . . They also do no iniquity: they walk in his ways . . . . O that my ways were directed to keep thy statutes! With my whole heart have I sought thee: O let me not wander from thy commandments . . . . I have rejoiced in the way of thy testimonies, as much as in all riches . . . . I will run in the way of thy commandments. O, how love I thy law. It is my meditation all the day long." Ps. 119.

On the other hand, we meet with a class of statements in scripture, especially in the writings of Paul, that seems to run in the precisely opposite direction." Now we are delivered from the law," wrote he," being dead to that wherein we were held; that we should serve in newness of spirit, and not in the oldness of the letter." Rom. 7:6. And again, "Sin shall have no dominion over you: for ye are not under the law but under grace." Rom. 7:14. In his first epistle to Timothy he asserts that the law "is not made for the righteous man, but for the lawless and disobedient." 1 Tim. 1:9. And the same apostle declared, "Now the law is not of faith, but the man that doeth them shall live in them." Gal. 3:12.

That in these passages the law of the ten commandments is also meant is certain. The difficulty arising from the use of the above language is not solved by contending that what the apostle had refernce to is the ceremonial law as contradistinguished from the moral. The people of God had to be delivered in the sense in which Paul meant this, from the moral as well as from the ceremonial law. The former as well as the latter demanded perfect obedience and cursed the transgressor.

The question is then in what sense it can be said that believers are freed from the law, or are not under it. This has but partially been explained in previous essays. We have seen that the two statements (the one in the book of Leviticus and the other in the writings of the apostles), "Ye shall therefore keep my statues and my judgments; which if a man do, he shall live in them; I am the Lord." (Lev. 18) and the statement, "Blessed is he that keepeth my commandments, that he may have right to the tree of life" (Rev.) and one and the same as to meaning. The force of the one declaration as well as that of the other is, "Keep my commandments and live." In what sense then have believers been freed from this obligation. And the answer that was given reads: Consider the plight of fallen man. God says, Keep my commandments and live. However only the living have power to walk in the way of the commandment. Walking in the commandment presupposes life. And the man dead in sin cannot impart unto himself life. It is God only who gives life and immortality. But consider that fallen man is dead because he must be. Hence, before life can be imparted unto him, his guilt must be atoned for and he delivered from the curse. It means that the command of God "Do and live" as coming to fallen man, by nature dead in trespasses and sin, places him under the fourfold necessity of atoning for his guilt, of delivering himself from the curse of the law, of imparting unto himself life, and of meriting for himself life eternal. If fallen man can do all this he can keep the law. How utterly lost man is. It is from the law as coming to fallen man, that these obligations spring.

Now it is from the law as to these obligations that Christ freed His people. Unlike his people, He as to His human nature came into being without sin, as the guilt of Adam was not His, and thus with right and strength to walk in the way of the commandment. With the weight of God's wrath against the sins of His people upon Him, He walked in this way, and by walking in this way, atoned for the sins of His people, and merited for them eternal life. He thus delivered them from all the abovecited obligations. As included in Him, His people, are freed from the necessity of atoning for their sins and of

meriting for themselves by a walk in the way of the commandment, life. Being robed in His satisfaction and righteousness, they have the pardon of all their iniquities and life everlasting. This is their justification, a doctrine that, as adequately unfolded, first came to us through the apostle Paul. After having depicted the depraved condition of fallen man (the epistle to the Romans) the apostle concludes that by the deeds of the law there shall no flesh be justified in his sight in that by the law is the knowledge of sin and then continues, "But now the righteousness of God without the law is manifested, being witnessed by the law and the prophets; even the righteousness of God which is by faith of Jesus Christ unto all and upon all them that believe .... Being justified freely by His grace through the redemption that is in Christ Jesus, whom God hath set forth to be a propitiation through faith in his blood, to declare his righteousness for the remission of sins that are past, through the forbearance of God; to declare at this time his righteousness: that he may be just and the justifier of him which belietveth in Jesus. Rom. 3.

But there is still another sense in which believers, according to the apostle, are freed from the law, in the sense, namely, that they are not under the law as to their walk and conduct. "Wherefore, my brethren," so the apostle wrote (Rom. 7)," ye also are become dead to the law by the body of Christ; that ye should be married to another, even to him who is raised from the dead, that we should bring forth fruit unto God. For when we were in the flesh, the motions of sins, which were by the law, did work in our members to bring forth fruit unto death. But now we are delivered from the law, that being dead wherein we were held; that we should serve in newness of spirit, and not in the oldness of the letter." Elsewhere the apostle says, "The law is not for the righteous."

It is plain that in the above scriptures, the apostle treats of sanctification and asserts that the believers, the church, now have as their master not the law but Christ. That to Him who is raised from the dead, they are now married and that therefore to God, the God and Father of their Lord Jesus Christ, they now bring forth fruit.

But the question is, in what sense are believers also as to their conduct delivered from the law. Is this not a dangerous doctrine? Are the people of God lawless? May they, as freed from the law, do as they please? Is there for them, no more transgression, there being for them no law? Is the bounds of difference between sin and holiness destroyed for believers? To this the apostle replies," God forbid! The believer was delivered from the law for the sole and very purpose that he might be delivered from sin and be fruitful in all good works. Christ is not only the believer's justification but his sanctification, his complete redemption as well. He is therefore raised by Christ his Sauviour from the dead and transported from the way of sin and destruction into the way of His commandments, the way of life. The believer, robed in the righteousness of Christ, is also brought into a state and condition of grace. There is grace shed in his heart, from which grace, as from a new principle of life, he lives. And this grace is the Spirit of life of Christ Jesus. And he now walks gladly and spontaneously in the commandments of His Saviour and Redeemer. For the law of God is written on the tables of his heart and impressed upon his very being. The law of Christ is now the very element in which he lives. Being at one with the law, he is truly free and serves in the newness of spirit. This is the same as saying that Christ is now his very life. Hence, he is freed from the law also as to his cnduct in that he no longer needs the restraint and discipline of the law. The law is not for the righteous, says the apostle, but for the lawless and disobedient. The church, in a sense, is now a law to itself, in that it has matured. When still a child, it was under tutors and governors until the time appointed by the Father. But believers have received the adoption of sons, and because they are sons, God hath sent forth the Spirit of His Son into their hearts, crying, Abba Father. Thus the law is no longer an outward yoke to them, but is now within their hearts. It is the law of the Spirit of life in their inward man and therefore in truth the law of liberty. It is now their inward delight to do the will of God their Father in Christ. The law says, Thou shalt not steal. But the believer, ideally contemplated, spontaneously refrains from thefts and robberies, from tricks and devices, whereby to appropriate to himself the good which belong to his neighbor, whether by force or under the appearance of eight. Why should this need to be demanded of him as a matter of law, if he has the eternal Spirit of love ruling him, if in the atmosphere of this love he lives and breathes?

This is the difference between the Old and the New Testament Dispensation lived by the grace of Christ as well as the saints of the New. The hearts of the former went out to the law of God as well as the hearts of the latter. All the saints, both of the Old and New Dispensation, exclaim, "Blessed is the man that walketh not in the counsel of the ungodly .... but his delight is in the law of the Lord; and in his law doth he meditate day and night. In both covenants, the law of God has, to be sure and indispensible place. In the Old Dispensation, however, the law stood out more prominently as grace and truth were not yet revealed. The mystery kept secred before the world began, is now made manifest, and by the scriptures of the prophets, according to the commandments of the everlasting God, made known to all nations for the obedience of faith .... Rom. 16:26. There is essentially but one covenant and this one covenant is eternal.

G.M.O.

(To be continued)

Betere Offeranden

We zeggen het vaak: God heeft van eeuwigheid gedachten des vredes gehad. En dat is goed. Zulk zeggen raakt de fundamenteele lijn der Heilige Schrift. Overal in dat Woord van God worden die Goddelijke gedachten van vrede genoemd in gebed, predikatie, profetie, psalm, klacht en spreuk.

In Hebreën 9 worden die gedachten des vredes genoemd: de hemelsche dingen. Dat zijn de dingen daarboven bij God.

Nu zijn die gedachten des vredes, die hemelschen dingen, onbeschrijflijk heerlijk. Toen Paulus opgetrokken werd in het hemelsche Paradijs, hoorde hij die dingen, die Goddelijke gedachten des Vredes, in woorden vertolkt en van die hemelsche woorden zegt hij, dat ze onuitsprekelijk zijn en ook dat het een mensch niet geoorloofd is ze uit te spreken.

Hetzelfde is ook duidelijk bij Mozes.

Als Mozes, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde, den berg des Heeren beklommen had, zag hij niet de hemelsche dingen zelve, doch wel hun plan. Ook werd het hem gegeven het plan, het gemaakt bestek, voor langen tijd te bestudeeren. Komt hij dan weerom, dan glinstert het vel zijns aangezichts in dier mate, dat hij een deksel op zijn aangezicht legt. En door dat deksel spreekt hij tot de vergadering. En wat Mozes zag was slechts een weerkaatsing dier hemelsche dingen. Reden waarom Paulus dan ook zegt, dat de bediening der verdoemenis ook wel heerlijkheid was. II Cor. 3.

Naar dit plan nu van die hemelsche dingen moet Mozes dingen maken op aarde. Het zijn de dingen des aardschen tabernakels.

En als we dan dien aardschen tabernakel met zijn dienst bestudeeren treft het ons, dat er een noodzaak is om die dingen des heiligdoms te reinigen door bloed en dat geduriglijk. Paulus zegt, dat bijna alle dingen gereinigd worden door bloed in dien dienst der verdoemenis. (II Cor. 3:9 vergeleken met Heb. 9:22).

Ook moet wel verstaan, dat al het slachten, offeren, besprengen, wasschen en dienen deel uitmaken van de dingen die het bestek van het gebouw van Gods gunstbewijzen toonde op den berg des Heeren. Overal op dat plan stond het bloed der kalveren, bokken, lammeren, de asch der jonge koe met water en purperen wol en hysop. Ze namen zelfs een centrale plaats in. En als we dat plan, mitsgaders zijne verwerkelijking door de eeuwen heen, nauwkeurig nagaan komen we tot de conclusie dat juist dat bloed de grootste oorzaak was van het glinsteren op Mozes' aangezicht. Want het einde, d.w.z., het Goddelijk einddoel, namelijk, schuldvergiffenis, reiniging, vergeving, het ontvangen der eeuwige erve, was onmogelijk zonder bloedstorting.

Voegt ge dan ook een geloovig hart bij al dien dienst des aardschen heiligdoms, dan hadt ge een gelukkigen Israeliet. Dan zong die man uit den treure tot God. Dan zaagt ge daar in den grijzen oudheid een ziel die zalig werd.

Nog een ding moet hier ter sprake gebracht.

De vraag kon gedaan: hoe was het dan gesteld met hen die leefden vooraleer "het gebouw van Gods gunstbewijzen, naar zijn gemaakt bestek" aan Mozes getoond was op den berg? En dan is het antwoord, dat er alreede vóór dien tijd copiën van het hemelsche paleis getoond werden aan hen die de zaligheid beërfd hebben.

Adam zag een beeld van het huis des Heeren. Dat is heel duidelijk, want zijn zonen gaan offeren. Ze bouwen een altaar en we hooren het snikken van Abel bij de roodgeverwde aarde. Daar lag toch immers een bloedend lam op dat altaar van Abel? Hij offerde immers een meerdere offerande?

En de kerk des Heeren heeft geduriglijk een copie gezien der hemelsche dingen, want ze bleven altaren bouwen en op die altaren rookten de offeranden van dank en lof, van droefheid en verbrijzeling des harten.

Doch, en dit is de groote zaak van den brief aan de Hebreën, het einde van die aardsche schaduwen van Gods eeuwig paleis des gunstes was gekomen. Al die schaduwen maakten plaats voor de komst van de werkelijkheid: Jezus, Christus, de Heere der heerlijkheid.

In het grijze verleden des Ouden Verbonds was het noodzaak geweest, dat alle dingen des Godsdienstes door bloed gereinigd wierden. Doch, zoo zegt de Heilige Geest in Heb. 9:23, de hemelsche dingen moeten gereinigd worden door betere offeranden dan deze.

Wat waren dan toch die hemelsche dingen zelve?

Die hemelsche dingen zijn de gedachten van Gods eeuwigen vrede. En die gedachten des vredes hebben tot haar inhoud het wonen bij God onder één dak: het Verbond des vredes.

Menschen, duizendwerf gelukkige menschen, zijn uitverkoren om bij God te wonen. Allerinnigst zal de Verbonds God en den geliefden mensch tezamen verkeeren in oneindigen verbondsmin. En de bezigheid der menschen des welbehagens zal zijn om in die Tente te onderzoeken en te vinden den veelvoudigen lof des Heeren. Ze zullen in dien hemelschen Tempel al het deugdenbeeld des Heeren vinden in zijn schakeering van zevenvoudigen kleurenpracht. Ze zullen jubelen als zij zien de eeuwige rommeling der ontferming en barmhartigheid die eeuwig Hem bewoog. Ze zullen elkaar wijzen en dat geduriglijk op de onbegrijpelijke liefde des Vaders. Het zal keer op keer een koor van zoet gezang ontlokken als ze zien de goedheid en goedertierenheid van den God des Verbonds. Ze zullen in verrukking luidkeels orgelen als ze weten en verstaan, dat God heilig, onkreukbaar rechtvaardig en de Waarachtige is.

Daarom was het dan ook noodig, dat zij tijdelijk, historisch in de zonde vielen. De zonde dient dat Goddelijk bestek. Nooit zouden die menschen des welbehagens op hoogen toon met psalmen Hem geprezen hebben, als ze het niet ondervonden hadden, dat zij uit den modderigen

kuil opgetrokken waren. Hierbij moest het lied der schepping van Adam verflauwen. Het kende datzelfde deugdenbeeld, doch niet in zoo diepen mate, want hij was nooit zondaar geweest. In den staat der oorspronkelijke gerechtigheid wist hij niet de diepte van Goddelijke ontfermen en eeuwige trouw van God. Doch wij wel.

Dus tot het doel van verhoogde, tot den hemel toe verhoogde, openbaring van den lof des Heeren zouden die menschen in de zonde vallen, zoodat ze historisch verloren raakten. De gansche uitverkoren Kerke Christi raakte door Adam's zonde van God af en werd schuldig, vuil, valsch, leelijk, boos.

En voor vierduizend lange en bange jaren ligt de Kerk in vijandschap terneder. Hier en daar jammert een dichter: Zou 't menschdom dan vergeefs op aarde zijn geschapen? Wie leeft er die den slaap des doods niet eens zal slapen? Door Uwe grimmigheid, o God, worden wij verschrikt! Gij versmelt ons het wezen. Gij drukt ons in het stof des doods! Uwe vreeselijke eeuwigheid slokt ons op en onze jaren gaan heen als een gedachte!

De Kerk is gelijk een vallei der doodsbeenderen; de gansche aarde is stinkende geworden in Gods neusgaten, toen Hij Zich opmaakte om te zien of er een was die God zocht, die goed deed. Wij allen waren als een onreine. Hachelijk, treurig is de toestand der verkoornen. Uit dat opzicht verklare men dan ook de klaagliederen van Jeremia.

Doch daarboven bij God is een gedurige openbaring van Goddelijke min. Er zijn hemelsche dingen geweest van eeuwigheid en daarom ook toen Adam zich van God losscheurde en de gansche Kerk vijandin van God wierd. Ook toen Israel de hoer werd en Sodom en Gomorrah gelijk.

Want, o hoe verrukkelijke troost: God handhaaft Zijn Verbond.

Slechts dit: Die hemelsche dingen moeten gereinigd door betere offeranden dan de offerande van Abel, van Mozes, van Israel, van de Kerk. O ja, door die aardsche offeranden was er wel recht des Godsdienstes, spijzen, dranken, verscheidene wasschingen tot rechtvaardiging des vleesches. Ook was er wel een kennen van God door die schauwen en een wandelen met Hem zelfs, doch al die dingen der offeranden waren tot op den tijd *der verbetering* opgelegd.

Ze konden de eeuwige verzoening niet teweeg brengen. God is heilig, en rechtvaardig en waarachtig. Daar moesten betere offeranden komen om de eeuwige liefde Gods naar Goddelijke recht te doen vloeien van uit de rivier Gods tot alle dorre, o zoo dorstige kelen der kinderen. De hemelsche dingen van Gods trouwverbond moesten gereinigd.

Daar in het Goddelijke Hart moest een offer geplengd, dat tot in alle eeuwigheid zou volmaken de schare der verkoornen.

Die beter offeranden (meervoud van intensiviteit) is Jezus, Christus, de Heere der heerlijkheid.

Al de fundamenteele hoererij der verkoornen wordt als schuld op Zijn onschuldig Hoofd gelegd en zoo wordt Hij zonde gemaakt.

Daar is een zien van Golgotha dat U in verrukking brengt, geliefde lezer. Daar ziet ge het schoonmaken, het reinigen van de bruid Gods. Als het beter bloed allengskens wegvloeit, vloeit het leven der liefde en der strikte en stipte en daarom aanminnige gehoorzaamheid aan Vader weg.

Door den Eeuwigen Geest offert dat Lam Zich in volmaakte gehoorzaamheid aan God. Zoo ziet Jezus dan ook meer dan stieren van Basan, een muitgespan. Hij ziet den Vader. Hij kent en lieft Hem, ook dan als Hij door den Vader weggebrand wordt tot in de diepste diepte der hel. Hij bemint de uitgieting van den toorn Gods om Gods wil. De Drieëenige God werkt daar een werk op Golgotha dat de zalen van het hemelsche Sion zal doen ruischen in eeuwige min.

Door die betere offeranden gaat de testamentmaker sterven en ontvangt ge de eeuwige erve, een plaats in het hart van God, mijn broeder.

Door die betere offeranden wordt ge verlost van schuld, gereinigd van uw vuilheid, en gered uit den kuil.

Door die betere offeranden zingt ge nu al in hemelsch klankeslacht, zelfs al wenschtet ge dat Uw hoofd water ware om Uwe zonde te beweenen.

Ik zag een Lam staande als geslacht. En de vier dieren zeggen: Amen! G.V.

BEDE

Geef mij steeds te wassen, Heere!
Laat mij nimmer stille staan;
Leer mij daag'lijks U kennen,
Beter Uwen wil verstaan.
Zie genadig op mij neer,
Vorm, — ach, vorm mij tot Uw eer!

TROOST VOOR 'T VOLK DES HEEREN

Wat hier krank is, zucht of kwijnt,
Zal daar onverderflijk wezen;
Wat als aardsch in 't graf verdwijnt
Is als hemelsch daar verrezen
'k Zal aan 't stof der aard ontvlien
En dan eeuwig Jezus zien!

Our Needs

One of them.

There is a great deal of time and effort spent in our day to enumerate and discuss the needs of our present age. Any one keeping himself informed and trying somewhat to live along in this age of confusion will agree that our problems multiply from day to day and no one seems to be able to show us the way out.

It is not my intention to bring all these problems befor our readers. I frankly admit that I am not able to mention them all and place them before you. Many are so far out of reach that they are too problematical to mention. And I often doubt whether the men wrestling with them have a clear understanding of what they are confronted with. We will leave them alone.

But we have our problems and one of our most important ones concerns the instruction of our youth. I have especially in mind *our* children and *our* schools. And speaking of *our* children and *our* schools I mean to bring before you the youth as we received them of our God in our churches. The Protestant Reformed youth entrusted unto our cares.

I know and feel that some one might say we are going to have another article on the necessity of Christian instruction. If that is what you have in mind my answer is that your guess is correct. This article however does not intend to be another one for the purpose of *again* pointing out to you the need of Christian instruction. It has been placed before our people from the very day our paper was published. If we take time to peruse the eleven volumes of our Standard Bearer we will find many an article and speeches dealing with this subject. As far as the leaders are concerned there is no question at all concerning this subject. Very ably the necessity of both primary and higher education have been stated along the line of our Reformed conception. I do not intend to refer to them. If we read our paper from the beginning, the statement holds that there was never a dissenting article written by the men who provided material for the Standard Bearer. Needless to say that our people should not be ignorant as to the opinion of our men in this matter.

True it is, there was a time when some of us waxed cold for the cause of Christian instruction. We met people who were ready to (and who actually did) take their children from the Christian school and sent them to public institutions. But anyone doing so finds himself in a rather embarrasing situation if he tries to defend such action, the more so when it is argued that it is done for principles sake. We feel sure that it will take more than that to defend such actions on the basis of *our* principles to say the least. I mean the action itself is condemned before the bar of our conscience if the Word of our covenant God is the criterion. That station however we passed and let us hope that it will never return. Do not misunderstand my last statement. I do not believe that such a danger is imaginary. For although it may sound very pessimistic, nevertheless I am afraid, and my fear is based upon good grounds, that also in this matter history may repeat itself.

One of our problems *is* the cause of Christian instruction as it should proceed from *our* principles. And that problem we do not see as long as the instruction is not felt as a dire need. It has been said in a little different connection, man is making progress as soon as he sees his problems. Let me turn it around, for after all it will come down to the one and the same thing, not until we see and feel the need of the proper instruction for our children, we will never come face to face with any problem at all. And this means just exactly that we are in danger to become satisfied with ourselves that we rather not hear nor speak about these things any more. What is the use? Why always hammer away at it. Why not be satisfied with conditions as they are? If it is possible in your locality to send your children to the Christian, school, well send them. But if there is not such an institution, well . . . . ,yes, well? What then? Do we not have our Sunday-schools and catechism-classes, they ought to do. That is the way the matter of the covenant instruction is disposed of and this way is not difficult for the flesh.

Or the discussion proceeds from the point of view of the problem. I am in a position to know and to feel very keenly the almost unsurmountable problem of our people in my own congregation. Desparingly so if I only consider the problems.

In order to understand this let me state the facts and these facts will prove that I am not speaking of my own congregation alone, but they will cover practically the problems of all our people outside of Michigan and Redlands, California.

What are these facts? First of all, in my own city we have only two families with children of school-age and about eight families who live in a radius of five to six miles. As was said this situation is prevelant with all our people outside of the above mentoned exceptions. Now then with such a problem facing you why not keep still and admit the impossibility of ever having a school of our own. That indeed would be the easiest thing to do and at the same time the least expensive.

Besides we do not have a Christian school in Oskaloosa and moreover there never was one. I may add to this I was very disappointed when I heard that no effort was made at any time to try to establish one. The neighbouring congregation of the Chr. Ref. Church has a membership of approximately ninety families and while it is true that a great majorty of their people as well as of our own live outside of the city, nevertheless a sufficient number live no more than from five to ten miles from town, and

this number would be large enough to make a Christian school possible in this community.

It is needless to say that these problems could be augmented with some bad roads and hard times in the past, the present and maybe in the future to come.

But let me give an answer. First of all I can very easy multiply the problems and find as many as have been mentioned and that will make matters look still worse. I will refer to only one. One that is very general and can therefore be applied to all our people. Our churches are very small with the exception of our Fuller Ave. Church at Grand Rapids. We have to support our congregations and should bring up our share of classical assessments. Do you suppose that a school could be maintained by our people in the different localities? Again we discuss our subject from the point of view of the problems. And here is my answer. If the same method of approach had been applied in 1924, I for one am sure that at that time we would not have had the courage to go on with our movement. Moreover along that same line we should not dare to continue with our mission-work. This is especially true now with a view to the fact that our churches have decided to call one of our ministers as a full time man to work the field, for this demands more effort financially on our part; both for the work and also for the small congregations that must be supported. We must not make light of it.

Is that not a dark picture I have held before you? Yes, it is very dark indeed. If for no other reason than hurting the cause that I am trying to defend and place before our people, it would perhaps have been better not to write it. But bear with me a little. I am not finished yet.

And let me state without reservation that this way of reasoning, or rather the approach to this subject is faulty. We should never tackle the problems unless we have first of all an eye for the need of a thing. Problems as mentioned above are too often a mere cloak to befog the issue under the discussion. We have heard them, have we not, so often that they have become stale and repulsive at the same time. Any one who does nothing else but suggest problems is principally opposed against what might be proposed. And such people find a ready ear with the crowd. It seems to me that such people delight in it when they do halt the progress of a thing that has been proven to be an absolute necessity. Do not spend much of your time with them, for the result is negative.

There are of course others. They will say that the Lord does not ask of us to do more than we can do. And that sounds very pious of course. If rightly considered however, is it not true that all we are *called upon to do seems impossible*? Try to figure out before hand whether or not you can do any work or perform the task placed before you and the first reaction is: It is impossible! But while walking in the way of the Lord the impossible is realized. I do not need to elaborate upon it. The Church of the living God as to her existence and continuity is the greatest impossibility ever conceived of. Small, poor, weak, of no account, that is a true description is it not? And therefore she does not exist? Or does she??

Thus in discussing *one* of *our* needs, in this case the instruction of our children must not be approached with a view to the problems that may arise. To my mind it is always to proceed from this point of view. No problem exist as long as we have not felt the need of a thing. Such problems are simply theoretical never concrete. Let us therefore commence with the simple need, the necessity of such instruction as it is in harmony with our confession as Protestant Reformed people. Once more, it was not and is not my purpose to restate these things that have been very ably written in the past. It would simply mean a rehearsel. I know it does not mean that *all* has been said relative to Christian instruction. Any one interested in writing on this subject will have a very wide field to choose from.

Neither is it my intention to discuss what should be considered first the higher or the plain every day primary instruction. That can be discussed and threshed out locally, for it does not deal with the need of our people in general, nor has it any bearing on the principle as such. That is after all a question of method. Shall we start from the bottom up or from the top down? When we are convinced of the one, we will not be different toward the other. In such cases it is simply a matter of casting our vote. My purpose is to impress that need, namely of Christian instruction in harmony with the pure Scriptural reformed principles as we confess them upon your and my mind. Without them we cannot expect purity and spiritual growth for our Churches and the lives of our future generation. That instruction is inseparably connected with our being and wellbeing.

That need must be brought before our people constantly. How? In speaking of our own schoolbuilding or creating a fund for such purposes that deal with the execution of the material side of this need? My answer is no. Most emphatically no!! If a man would come to me with one thousand dollars for the purpose of building a school of our own, I must frankly admit that the only thing to do at that moment was to place it in a bank. In earnest that would indeed be a problem. At a glance you may think it sounds funny, yet as an afterthought any one will agree that the needs of God's people are never supplied in that way. Besides, there is not much danger of such a liberal gift at this time.

To begin with leave the money question out of it entirely and do not try to figure the cost of building until that time has arrived. One of the means employed is that we continually labour with our people. Sure, the pulpit must not be forgotten, but it is not sufficient. Speaking (quite a while ago) with a minister of another denomination concerning the covenant training of the cove-

nant children he made the remark that with the opening of the schools and the beginning of the regular winter activities in his congregation he always remembered the cause of Christian instruction. Well, to put in plain words, that remark floored me. Thinking it over, one thing became clear to me namely, if nothing else is done we might as well keep still about it entirely.

The question is what to do under the existing circumstances? There are Christian schools in some communities, but they do not teach our children what we might believe should be taught. Rev. Veldman in his article on 'Our Protestant Reformed Truth and The Christian School' after treating his subject from the principle point of view makes the remark: "Must we then forsake the cause and join ourselves to the world? God forbid! That is even more impossible for one who truly lives and loves the truth he confesses" and he continues by answering his own question in a twofold way: "Let us strive for what we now have, revealing our colors and insisting wherever it is necessary and possible that the truth be maintained." We agree wholeheartedly, but if we do so it will bring ultimately to light the impossiblity of co-operation. At its best our presence may serve as a brake. Nothing more and that at its best. It we make work of it you may be assured that also in this respect it is always necessary to reveal our colors. My experience is that the root of all this must be sought in the textbook and of course also in the teacher. Our doctrine is in no way brought out in the instruction, with a very few exceptions, and your protesting after all amounts to this: the school will continue as it did before. Why it is next to impossible to have one of our teachers appointed. Just try it.

In the second place we read in the closing paragraph of the same article: "Meanwhile, let us hope for something better and pray that we may have strength and conviction to labor for that which only can and may be our ideal: Protestant Schools."

Exactly!

And our labor in behalf of it means perhaps years of earnest application. The pulpit is not enough and a speech is soon forgotten as a rule. It is our duty as leaders and I have not only the ministers in mind but also our officebearers. And also those who see this need clearly, to labour.

Once more, not by starting to speak or argue about the problems. We do not face them at present and it will be time enough when we meet them. No, but by means of personal work and by speaking of what our God, our covenant God gave us since 1924 and not only to us but also to our children. Keep at it in and out of season.

And I am sure if this need of our own school becomes a need indeed, we will in the strength of our God and by his grace overcome the difficulties. And the problems which seem to be unsurmountable will be very easy to solve. That is also my conviction in regard to many of the problems. Sure, it may sound out of order to tell our people they must not move too far away, not so far that it is impossible to be regular attendants at the services and also for the sake of their children have no right to move where their fancy reads them. For such problems are caused by ourselves and ought to be remedied.

And these things will be remedied if our need and the need of our children in connection with the covenant have become a living reality. W. V.

Vragen

EEN GERUST EN STIL LEVEN

De Mannenvereeniging van onze gemeente te Oak Lawn zond de volgende vraag in:

Hoe hebben we te verstaan de uitdrukking in I Tim. 2:2: "een gerust en stil leven leiden", vooral als reden voor het bidden voor koningen en allen, die in hoogheid zijn?

Antwoord:

1. Ongetwijfeld heeft de apostel het oog op publieke gebeden in de samenkomst der gemeente. De vermaning is, dat gedaan worden smeekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen voor alle menschen, en dan wel nadrukkelijk met het oog op koningen en allen, die in hoogheid zijn. Het gaat dus niet over *den koning,* of over *onze* regeering, maar over die klasse van menschen, die in hoogheid zijn. Die *klasse* van menschen mogen we uit onze gebeden niet systematisch uitsluiten, alsof zij *per se* buiten de zaligheid gesloten zouden zijn.

2. Het gebed, waarop de apostel het oog heeft, is dus het gebed voor hunne *zaligheid.* Dit is m.i. de eenig mogelijke verklaring in het licht van de verzen 3 en 4. Het in aangenaam voor den Heere, om ook voor menschen te bidden, die in hoogheid zijn, want Hij wil, dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen, niet alleen knechten en dienstbaren, maar ook heeren en vrijen, niet alleen onderdanen, maar ook koningen. De bedoeling is dus, dat de gemeente in het gebed om de dankzegging voor de zaligheid van alle menschen (allerlei klassen van menschen) koningen en hoogwaardigen niet uitsluite, maar ook hen gedenke.

3. De vrucht daarvan zal zijn een stil en gerust leven als gemeente. Dat wil niet zeggen, dat de vrucht van het gebed der gemeente zal zijn, dat er geen oorlog komt, dat de politieke vrede bestendigd zal worden; ook niet, dat de gemeente dan zal bewaard blijven voor vervolging van de zijde der goddelooze wereldmacht. Schrift en geschiedenis leeren dit wel anders. De gemeente ontkomt niet het zwaard der vervolging. Bovendien is m.i. zulk eene verklaring ook in strijd met hetgeen volgt: in alle godzaligheid en eerbaarheid. Het gaat dus over een stil en gerust leven van de gemeente *als zoodanig.* Stilheid en gerustheid zouden het leven *in* de gemeente kenmerken, en haar naam zou eerbaar zijn bij degenen, die buiten

zijn. Dit moet ongetwijfeld worden verstaan in het licht van een eigenaardige houding, die de gemeente of velen in de gemeente aannamen tegenover overheden en machten. Deze toch waren hun vervolgers en benauwers, vijanden der kerk van Christus. Het gevaar was niet ondenkbaar, dat men in de vergadering der gemeente zich liet verleiden tot het uitvaren tegen koningen en die in hoogheid zijn, als per se en noodzakelijkerwijze vijanden van Christus en buiten de zaligheid staande. Een geest van minachting, van rebellie en revolutie zou gemakkelijk tot openbaring kunnen komen. Dit zou precies het tegenovergestelde zijn van een "gerust en stil leven", alsmede van een leven in alle godzaligheid en eerbaarheid. Inplaats van deze verkeerde houding nu vermaant de apostel tot het gebed ook voor koningen en die in hoogheid zijn! want God wil, dat ook zij zalig worden en tot kennis der waarheid komen. H.H.

MERCY TAKEN FROM SAUL

From A. G. of G. R. Mich. we received the following question:

"Please explain II Sam. 7:15 and I Chron. 17:13 in the next issue of the Standard Bearer."

The question is enforced by the following argument:

"The statement is made in these texts that God took His mercy away from Saul. Therefore, he (Saul) must have had God's favor. If he did not have, it could not be taken away from him".

Answer:

I am rather certain that an answer to this question appeared in the S. B. a few years ago. However, I have tried in vain to find it, which shows again how much we are in need of a complete index to all the Standard Bearers. I will, therefore, answer the question again.

1. There is nothing wrong with the argument of the brother that sent us the question: mercy was taken away from Saul; mercy he must have had, for otherwise it could not have been taken away from him. With this we, of course, all agree. And I suppose, that the underlying argument is: Saul was a wicked, reprobate man; he was the object of God's mercy; ergo, there is common grace. And with this we could not agree, because the Scriptures teach that God hates the wicked and is angry with them every day.

2. The chief question is: what is that mercy of which the text speaks and in what sense had it been with Saul. Does it mean that God had been merciful to Saul personally and that He had withdrawn His mercy from him? If we will study the texts in II Sam. and I Chron. we will find the following elements (compare also Ps. 89, that refers to this same mercy):

a. That the text refers to the "mercy" of God's everlasting covenant with David and his seed, centrally Christ, as the Servant of Jehovah. It is the covenant that David's throne shall be forever, and of his seed one shall sit upon the throne of Jacob unto all eternity.

b. This "mercy" is with David's seed from generation to generation until it culminates in Christ, in Whom the promise shall be fulfilled. The text in II Sam. 7:12-15, therefore, does not refer to Solomon alone, but to the generations to come. A comparison with Ps. 89 makes this very evident. It is a mercy that concerns David's house.

c. In the same sense it must be understood when the text tells us that God had taken His mercy away from Saul. The meaning is: Saul's generations. Historically the kingdom, the theocratic kingdom that was to culminate in the Messiah had first been established with Saul. But God had taken the kingdom away from Saul's generations and transferred it to the generations of David. And this in harmony with His everlasting covenant.

H. H.

The Lord will perfect that which concerneth me: Thy mercy, O Lord, endureth forever; forsake not the works of Thine own hands.
—Ps. cxxxviii. 8.

FROM THE CROSS TO THE GLORY

The cross is my past history,
'Twas there God saved my soul.
For me it was life's starting point,
The glory is my goal.

Between the glory and the cross
My footsteps Thou dost trace,
Thou'st blotted out all other steps
In Thine abounding grace.

When sitting at The table, Lord,
And there remembering Thee,
'Tis with a backward look I turn
To dark Mount Calvary.

Then forward to the bright beyond
Where I shall be with Thee.
By faith I glimpse the glory land,
My promised home to be.

Then let me walk the desert path
As Thou didst walk it Lord.
Thou'st marked out every step for me
In Thine unerring Word.

As surely as Thou art in heaven,
So surely I shall be;
For Thou has said: "I'll come again,
And take thee unto Me."

Helen McDowell.

Open Letter to Dr. Herman Kuiper

(Because we do not want to leave the impression that we refuse any material in regard to the "Chicago Situation" we place the following article; *materially* articles of this nature do not help to solve the problem at all. Editor).

Dear Dr. Kuiper:—

I can say without exaggeration that many readers deplore your bitter public attack on Dr. Wezeman. Allowing that you felt constrained to follow the dictates of your conscience and believed that it was your duty to eradicate from the high school what you thought was Modernism, still I think you should have adopted a more fair method of procedure and performed your task in the spirit of Christian love. Romans 13:10 reads, "Love worketh no ill to his neighbor: therefore love is the fulfilling of the law." If you thought that you had a good cause, then you should also have adopted good methods.

I admire your zeal which was so great that if necessary, you were willing to sacrifice your own reputation in case the "The Chicago Situation" was not graciously received by the public. But I do believe that you allowed your zeal to master you to such an extent that you lost your proper sense of perspective. For when we allow a certain passion or force to control us to the exclusion of all our other good impulses and qualities, our vision becomes less broad and confines itself only to one certain phase of a situation.

Of course, I can readily understand that when you and Rev. G. Hoeksema came to the high school board and failed to get a reception as you desired or thought that you were entitled to, that you were disappointed and felt mortified and believed that you had a right to do something serious about it.

When Jesus and his disciples came to a village of the Samaritans who refused to receive him, James and John were also disappointed and displeased and said, "Lord, wilt thou that we command fire to come down from heaven and consume them, even as Elias did?" Did Jesus approve of this kind of an expression of their zeal? He did not, for we read, "But he turned and rebuked them, and said, 'You know not what manner of spirit ye are of. For the Son of Man is not come to destroy men's lives but to save them."

The publication and distribution of "The Chicago Situation" has brought a divison in our churches. Some uphold you and believe your accusations, and others uphold Dr. Wezeman and believe that his Bible notes are reformed and because one party cannot convince the other party they are becoming enemies. The quarrel is degenerating into hero worship. We are having a repitition of a condition described by Paul, some are for Paul and some for Apollos.

In one of the prayers of our Saviour, before he was delivered up, he prayed, "Holy Father, keep through thine own name those whom thou hast given me, that they may be one, as we are." We should be careful to retain this oneness, and not to let the devil have an advantage.

Now, Dr. Wezeman has for many years shown great devotion to the high school and has been deligent in the performance of his duties. He has won the hearts of the students by his sympathetic attitude toward them and their problems. Therefore, it is not strange, that the young folks love and respect Dr. Wezeman and that they feel grieved and angry because he has been attacked. Some parents have difficulty with their children because they have lost respect for the ministers on account of their part in this controversy. Some young people believe that the ministers are persecuting Dr. Wezeman and therefore they are not as interested in their preaching as they should be. This attitude does not help the church nor is it good for the spiritual life of the youth.

Let us therefore end this quarrel and work for unity, peace and more spirituality so that we may again love one another and so fulfill the law of Christ.

A great number of readers seem to have misinterpreted the meaning of "The Chicago Situation" and consider it a verdict instead of an accusation. I think it would therefore be well and fair for you to make a public announcement that this booklet was only intended as an accusation and not as a verdict. A verdict can only be rendered by a court or a body having authority to pass verdicts. Such a body would consider the accusation but remain open-minded until it also had heard the defense.

And above all, please go to Dr. Wezeman and extend the hand of Christian fellowship to him. If after that, you should still find something in the life or expression of Dr. Wezeman that needs correction, then do, what you should have done in the first place; exercise Christian love and charity, to win him back to the fold. There shall then be joy in heaven and a greater measure of love, peace and unity on earth.

Doing this you shall have worked toward a fulfilment of the prayer of our Saviour and you shall have acted in accordance with the command of Christ, "That ye love one another."

Yours sincerely,
B. Ottenhoff.

BEDE

Dien zegen van uw Geest erlange,
Heer', maak mijn harte zóó gezind,
Dat ik met heilig zielsverlangen,
En in uw schaduw wasdom vind'.
De diepste voren wil hij drenken,
Des hemels dauw valt overal,
Maar 't meest en overvloedig schenken
Zijn vruchbaarheid aan 't stille dal.